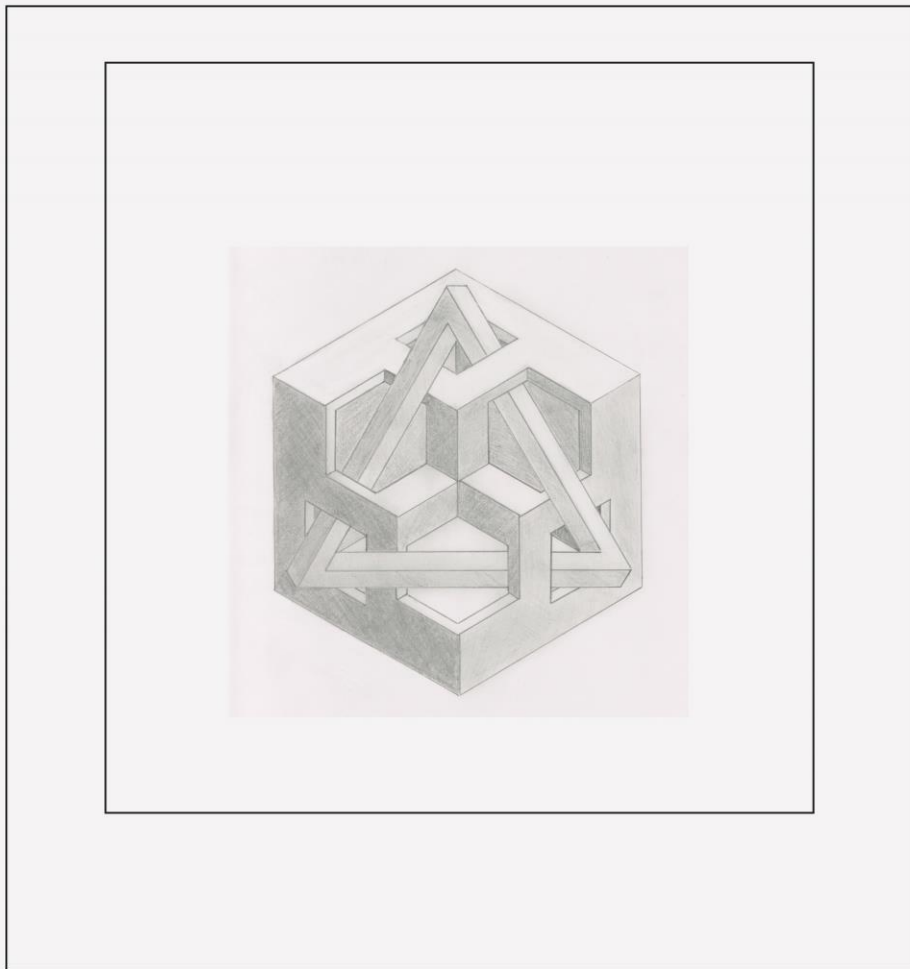

[Αφαίρεση]

Ανθή Τσιρούκη

Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Ανθή Τσιρούκη γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Μεγάλωσε στη Λάρισα. Σπούδασε Πληροφορική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και συνέχισε τις σπουδές της στο Μεταπτυχιακό πρόγραμμα «Ψηφιακή Επεξεργασία Εικόνων και Ήχου» του ΑΠΘ. Παράλληλα σπούδασε υποκριτική στην ανωτέρα δραματική σχολή Σύγχρονο Θέατρο Βασίλης Διαμαντόπουλος και σκηνοθεσία στη σχολή Κινηματογράφου & Τηλεόρασης Λ. Σταυράκου όπου έκανε τρία χρόνια σενάριο με τον Νίκο Παναγιωτόπουλο. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια γραφής με τον Θανάση Τριαρίδη, στον Ιανό με τον Χρήστο Οικονόμου, στο ΕΝΘΕΣΥ και στο Flappers University του Los Angeles. Έχει εργασθεί στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται στην εταιρεία VFX Yafka όπου έχει κάνει εφέ για πολλές κινηματογραφικές ταινίες και σειρές όπως το *Westworld* και το *Counterpart*. Το 2019 κέρδισε το βραβείο καλύτερων εφέ από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου. Έχει γράψει τα θεατρικά έργα *Innerroom*, *Egg Hotel*, το παιδικό δωμάτιο και *Prompt*.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας : 6944354320

E-mail : atsirouk@gmail.com

Εικόνα εξωφύλλου : Penrose triangle

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Αφαίρεση* διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για κάθε μεταποίηση, άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική ή μη κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση–Όχι Παράγωγα Έργα 4.0

Περίληψη

Ο Λίαμ και η Κύρα ζουν σε μία κλειστή, αυστηρή κοινωνία. Κάθε λεπτό στη ζωή τους είναι σημαντικό και δεν πρέπει να το σπαταλούν γιατί τους το προσφέρει ο θεός τους. Η ζωή τους είναι δύσκολη και οι κανόνες πολλοί.

Πρέπει να εξομολογούνται συχνά, επιτρέπεται να έχουν μόνο ένα παιδί και οφείλουν να δηλώνουν κάθε άνομη πράξη που πέφτει στην αντίληψή τους από άλλο άτομο της κοινωνίας.

Κάθε μέρα κάνουν υπερπροσπάθεια ώστε να βγάλουν τα προς το ζην αλλά παράλληλα κρύβουν ένα μυστικό στο υπόγειο. Ο μεγάλος γιος, ο Τέιτ, αρχίζει να υποψιάζεται πως οι γονείς του κρύβουν κάτι.

Πρόσωπα

Λίαμ

Κύρα

Τέιτ

Ιερέας

Σκηνή 1

Ο Λιάμ και η Κύρα στρώνουν το τραπέζι της κουζίνας για φαγητό. Το τραπέζι είναι τριγωνικό, μεγάλο, από βαρύ ξύλο. Οι καρέκλες είναι κι αυτές ξύλινες και μεγάλες. Οι τοίχοι της κουζίνας είναι από τσιμέντο, γκρι και άδειοι. Το ίδιο και το πάτωμα. Δεν υπάρχουν παράθυρα. Γύρω υπάρχουν μόνο τα βασικά, τίποτα περιττό ή διακοσμητικό. Οι κινήσεις τους είναι απόλυτα ρυθμικές σαν να κάνουν χορογραφία. Τα ρούχα τους είναι κι αυτά μονότονα, μοιάζουν φτιαγμένα από το ίδιο ύφασμα. Η Κύρα φωνάζει προς τα μέσα δωμάτια που είναι εκτός σκηνής.

ΚΥΡΑ : (φωνάζει) Τέιτ, το φαγητό είναι έτοιμο.

ΛΙΑΜ : Να κόψω λίγη ντομάτα;

ΚΥΡΑ : Έλεγα να την αφήσουμε για αύριο, μία μας έχει μείνει.

ΛΙΑΜ : Μία;

ΚΥΡΑ : Τις φάγαμε.

ΛΙΑΜ : Πότε τις φάγαμε πάλι;

ΚΥΡΑ : Είναι στην ανάπτυξη, τρώει πολύ. (φωνάζει) Τέιτ.

ΤΕΙΤ : (από μέσα) Έρχομαι.

ΚΥΡΑ : Πήγες τα δείγματα στον Πρεσβύτερο;

ΛΙΑΜ : Ναι.

ΚΥΡΑ : Και;

ΛΙΑΜ : Δεν ξέρω, θα μου απαντήσει μέσα στην εβδομάδα.

ΚΥΡΑ : Πως τον είδες;

ΛΙΑΜ : Δε φάνηκε να ενθουσιάζεται.

ΚΥΡΑ : Με το προσευχητήριο είχε ενθουσιαστεί.

ΛΙΑΜ : Δεν του άρεσε η ελιά, ήθελε κερασιά.

ΚΥΡΑ : Όλο για τα σκαλίσματα μιλούσε.

ΛΙΑΜ : Μπορεί να το κάνει για να ριξουμε την τιμή.

ΚΥΡΑ : Μην τη ρίξεις, δε μας παίρνει.

ΛΙΑΜ : Οι θώκοι είναι πολύ φθαρμένοι, αν μείνει ευχαριστημένος μπορεί να τους αναλάβουμε. Είναι πολλοί.

ΚΥΡΑ : Η εξομολόγησή σου;

ΛΙΑΜ : Σσςς.

ΚΥΡΑ : Μήπως είπες τίποτα που...;

ΛΙΑΜ : Όχι.

ΚΥΡΑ : Μας έδωσαν πολύ λίγα τρόφιμα.

ΛΙΑΜ : Ό,τι λέω συνήθως είπα, εσύ;

ΚΥΡΑ : Κι εγώ.

Κάθονται στις καρέκλες και μοιράζουν το ψωμί.

ΚΥΡΑ : Μήπως να πουλήσουμε τις κούκλες;

ΛΙΑΜ : Όχι, έχει τελειώσει αυτό.

ΚΥΡΑ : Σκέψου το καλέ μου.

ΛΙΑΜ : Δεν έχει τίποτα άλλο, δε θα του τις στερήσουμε κι αυτές.

Ο Λίαμ σηκώνεται και πηγαίνει προς το διάδρομο

ΛΙΑΜ : (φωνάζει) Τέιτ.

ΤΕΙΤ : (από μέσα) Έρχομαι.

Ο Λίαμ κοιτάζει προς το διάδρομο και παγώνει.

ΛΙΑΜ : Το φως.

ΚΥΡΑ : Τι;

ΛΙΑΜ : Είναι κλειστό.

ΚΥΡΑ : (ψιθυρίζει) Γρέξε κάτω.

ΛΙΑΜ : (ψιθυρίζει) Δεν προλαβαίνω, έρχεται ο Τέιτ.

ΚΥΡΑ : (ψιθυρίζει) Κάτι θα ‘παθε.

ΛΙΑΜ : *(ψιθυρίζει)* Τι ώρα το είδες;

ΚΥΡΑ : *(ψιθυρίζει)* Στις έντεκα.

ΛΙΑΜ : *(ψιθυρίζει)* Γιατί;

ΚΥΡΑ : *(ψιθυρίζει)* Ήταν ο Τέιτ εδώ. Τρέξε στο δωμάτιο.

Ο Λιάμ τρέχει προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο, βγαίνει από τη σκηνή. Η Κύρα κοιτάζει με αγωνία. Δεν ακούγεται τίποτα. Ο Λιάμ επιστρέφει τρέχοντας. Ακούγεται η πόρτα από το δωμάτιο του Τέιτ.

ΛΙΑΜ : *(ψιθυρίζει)* Όλα καλά.

Η Κύρα παίρνει ανάσα. Ο Τέιτ εμφανίζεται.

ΤΕΙΤ : Τι πάθατε;

ΚΥΡΑ : Γιατί άργησες τόσο;

ΤΕΙΤ : Δυσκολεύτηκα με μία άσκηση.

ΚΥΡΑ : Πεινάμε, άντε έλα.

Κάθονται όλοι μαζί στο τραπέζι. Κοιτάζουν ψηλά

ΛΙΑΜ : Η ώρα είναι μία και έξι λεπτά. Είμαστε ευγνώμονες για την τροφή που θα φάμε. Ευχαριστούμε.

Κάνουν το «σταυρό» της θρησκείας τους, το τρίγωνο. Με τα τρία δάκτυλα ακουμπούν τον αριστερό ώμο, το δεξί και μετά την κοιλιά. Μοιράζουν το φαγητό και τρώνε. Ο Τέιτ έχει πέσει με τα μούτρα. Οι γονείς κοιτάζονται μεταξύ τους.

ΚΥΡΑ : Τι έπαθε το φως στο διάδρομο;

ΛΙΑΜ : Δεν ξέρω.

ΤΕΙΤ : Εγώ, έβγαλα το γλόμπο.

ΛΙΑΜ : Δεν έχουμε πει χίλιες φορές πως δεν κλείνουμε ποτέ αυτό το φως.

ΤΕΙΤ : Με ενοχλεί όταν κοιμάμαι. Είναι πολύ φωτεινό.

ΛΙΑΜ : Θα έπρεπε να μου το πεις, να το φτιάξω εγώ.

ΤΕΙΤ : Σου το έχω πει.

ΛΙΑΜ : Ωραία, θα αλλάξω γλόμπο, θα βάλω ένα λιγότερο φωτεινό.

ΤΕΙΤ : Βάλε ό,τι θέλεις, αν με ενοχλεί θα το ξαναβγάλω.

ΛΙΑΜ : Πρέπει να μάθεις να συμμορφώνεσαι, δε μου αρέσει η συμπεριφορά σου. Σε λίγο καιρό θα αρχίσεις κι εσύ να εξομολογείσαι. Τι θα λες στον ιερέα;

ΤΕΙΤ : Έχω ακόμα καιρό.

Ο Τέιτ σηκώνεται από το τραπέζι.

ΚΥΡΑ : Που πας;

ΤΕΙΤ : Τελείωσα.

ΚΥΡΑ : Φά' το όλο, θα πεινάς μετά.

Ο Τέιτ βάζει την τελευταία μπουκιά στο στόμα του όρθιος. Οι γονείς τον κοιτάζουν αυστηρά.

ΚΥΡΑ : Τι είναι αυτά που κάνεις; Σε βλέπει ο θεός.

ΤΕΙΤ : Πάω να διαβάσω.

ΚΥΡΑ : Δε θα τον ευχαριστήσεις;

Ο Τέιτ φεύγει. Η Κύρα και ο Λίαμ συνεχίζουν το φαγητό.

ΚΥΡΑ : Τι θα τον κάνουμε;

ΛΙΑΜ : Τίποτα.

ΚΥΡΑ : Δε φοβάσαι;

ΛΙΑΜ : Η εφηβεία είναι.

ΚΥΡΑ : Αυτό μόνο;

ΛΙΑΜ : Αυτό.

ΚΥΡΑ : Και γιατί έβγαλε τον γλόμπο;

ΛΙΑΜ : Όλα τον ενοχλούν τελευταία.

ΚΥΡΑ : Μήπως ήρθε η ώρα για τη συζήτηση;

ΛΙΑΜ : Όχι ακόμα.

ΚΥΡΑ : Πότε;

ΛΙΑΜ : Έλα να μαζέψουμε.

ΚΥΡΑ : Τελείωσε;

ΛΙΑΜ : Ναι.

Κοιτάζουν και οι δύο ψηλά.

ΚΥΡΑ : Η ώρα είναι δύο και έντεκα λεπτά. Είμαστε ευγνώμονες για την τροφή και την ξεκούραση. Ευχαριστούμε.

Σηκώνονται και μαζεύουν τα πιάτα.

ΚΥΡΑ : Πήγαινε εσύ κάτω, θα τα κάνω εγώ.

ΛΙΑΜ : Θα αργήσεις.

ΚΥΡΑ : Θα μείνω λίγο παραπάνω μετά.

ΛΙΑΜ : Σίγουρα;

ΚΥΡΑ : Ναι, κατέβα να δεις αν είναι όλα εντάξει.

ΛΙΑΜ : Καλά.

ΚΥΡΑ : Κάνε μου σήμα αν συμβαίνει κάτι.

ΛΙΑΜ : Εντάξει.

ΚΥΡΑ : Άντε πήγαινε.

ΛΙΑΜ : Σ' ευχαριστώ.

Τη φιλάει στο μέτωπο και φεύγει.

Σκηνή 2

Ο Λίαμ και η Κύρα είναι στην κρεβατοκάμαρά τους. Το δωμάτιο δε μοιάζει με κρεβατοκάμαρα. Οι τοίχοι και το πάτωμα είναι πάλι από τσιμέντο και δεν υπάρχουν παράθυρα. Υπάρχει ένα μικρό στρώμα στη μέση του δωματίου και ένα μεγάλο τριγωνικό σύμβολο στον τοίχο ψηλά. Στη γωνία είναι ένα μεγάλο ξύλινο μπαούλο. Στέκονται και οι δύο πάνω από το μπαούλο και κοιτάζουν μέσα. Δεν κάνουν καμία κίνηση, μόνο κοιτάζουν σαν να παρακολουθούν κάτι. Μετά από λίγο βάζουν μέσα τα ρούχα και τα υφάσματα που είχαν γύρω από το μπαούλο και το κλείνουν. Αλλάζουν τα ρούχα τους σε κάτι που μοιάζει με πιτζάμα ο καθένας στη μεριά του.

ΚΥΡΑ : Θέλεις να σου ετοιμάσω κάτι για αύριο;

ΛΙΑΜ : Είναι όλα έτοιμα.

ΚΥΡΑ : Η συγκατάθεση ξεκινάει στις οκτώ.

ΛΙΑΜ : Θα είμαστε εκεί στις οκτώ η ώρα.

ΚΥΡΑ : Όμορφο ζευγάρι.

ΛΙΑΜ : Είναι σεμνά παιδιά.

ΚΥΡΑ : Έχεις δει τίποτα ανάρμοστο;

ΛΙΑΜ : Όχι, ευτυχώς.

ΚΥΡΑ : Ούτε κι εγώ.

ΛΙΑΜ : Θα μιλήσουμε χωρίς βάρος.

ΚΥΡΑ : Θα υπάρχουν αρνητικοί μάρτυρες λες;

ΛΙΑΜ : Μπα, θα ολοκληρωθεί η συγκατάθεση.

ΚΥΡΑ : Να δώσει ο θεός.

Ο Λίαμ κοιτάζει το πάνω μέρος της πιτζάμας, έχει μια τρύπα.

ΛΙΑΜ : Μάλλον πρέπει να αιτηθώ για νέα στολή ύπνου.

ΚΥΡΑ : Δε ράβεται;

ΛΙΑΜ : Ράβεται, αλλά το ύφασμα είναι πολύ φθαρμένο.

ΚΥΡΑ : Ναι, το βλέπω.

ΛΙΑΜ : Θα ξανατρυπήσει.

ΚΥΡΑ : Να αιτηθείς.

ΛΙΑΜ : Χρειάζεσαι εσύ κάτι άλλο;

ΚΥΡΑ : Δε νομίζω.

ΛΙΑΜ : Το σεντόνι;

ΚΥΡΑ : Αντέχει ακόμα.

ΛΙΑΜ : Να ζητήσω κάτι για τον Τέιτ;

ΚΥΡΑ : Μολύβια, θα τα χρειαστεί.

ΛΙΑΜ : Δεν έχει;

ΚΥΡΑ : Τα τελειώνει.

ΛΙΑΜ : Τόσο πολύ γράφει;

ΚΥΡΑ : Υποψιάζομαι πως σχεδιάζει.

ΛΙΑΜ : Τι σχεδιάζει;

ΚΥΡΑ : Δεν ξέρω, τα κρύβει πολύ καλά.

ΛΙΑΜ : Κάνει παράνομες ζωγραφιές;

ΚΥΡΑ : Όχι, αποκλείεται, είναι καλό παιδί.

ΛΙΑΜ : Τότε γιατί τα εξαφανίζει;

ΚΥΡΑ : Θα ντρέπεται να τα δείξει.

ΛΙΑΜ : Μπορεί... Πως ήταν σήμερα;

ΚΥΡΑ : Κοιμήθηκε νωρίς, ήταν ήσυχος.

Κάθονται στο στρώμα και ο Λίαμ χτενίζει τα μαλλιά της Κύρα.

ΛΙΑΜ : Όταν δεν έχει νεύρα ξαναγίνεται μικρό παιδί.

ΚΥΡΑ : Είναι μεγάλος.

ΛΙΑΜ : Συγκριτικά... ναι.

ΚΥΡΑ : Πάντα μου φαινότανε μεγάλος. Αναρωτιέμαι αν βλέπουν κι οι άλλοι γονείς το παιδί τους έτσι.

ΛΙΑΜ : Ήταν πάντα πολύ ώριμος.

ΚΥΡΑ : Ή τον βλέπαμε εμείς έτσι.

ΛΙΑΜ : Μπορεί.

Η Κύρα κάνει νόημα στον Λίαμ να την πλησιάσει και του μιλάει χαμηλόφωνα.

ΚΥΡΑ : Η Ναντίν γέννησε εχθές.

ΛΙΑΜ : Τι έκανε;

ΚΥΡΑ : Δίδυμα.

ΛΙΑΜ : Α!

ΚΥΡΑ : Έστειλαν αμέσως το δεύτερο στο θεό.

ΛΙΑΜ : Αφαίρεση; Πρόλαβε να το δει;

ΚΥΡΑ : Κοριτσάκι ήταν, υγιέστατο.

ΛΙΑΜ : Το πρωτότοκο;

ΚΥΡΑ : Κοριτσάκι κι αυτό, ήταν ολόιδια.

ΛΙΑΜ : Θα της ήρθε ξαφνικό.

ΚΥΡΑ : Δεν υπήρχε αυτή η ανωμαλία σε καμία από τις δύο οικογένειες.

ΛΙΑΜ : Τρομερό.

ΚΥΡΑ : Είναι σοκαρισμένη.

ΛΙΑΜ : Θα γίνει αποτέφρωση;

ΚΥΡΑ : Όχι, το ανέλαβαν οι γιατροί, διακριτικά.

ΛΙΑΜ : Γιατί;

ΚΥΡΑ : Για το καλό της οικογένειας. Για να μην κουβαλάει η Ναντίν το στίγμα του δεύτερου παιδιού.

ΛΙΑΜ : Έτσι το θέλησε ο θεός.

ΚΥΡΑ : Μας βάζει σε δοκιμασίες.

ΛΙΑΜ : Θα αντέξουμε και θα βγούμε καλύτεροι άνθρωποι από κάθε αγώνα.

Κάνουν και οι δύο το τρίγωνό τους. Ο Λιάμ δίνει τη χτένα στην Κύρα κι αυτή σηκώνεται και φέρνει μία λεκάνη με νερό μπροστά του. Βρέχει μια πετσέτα και καθαρίζει το πρόσωπό του.

ΚΥΡΑ : Είναι εντάξει η θερμοκρασία;

ΛΙΑΜ : Ναι, είναι ζεστό.

ΚΥΡΑ : Χρειάζεσαι ζύρισμα.

ΛΙΑΜ : Αύριο.

ΚΥΡΑ : Να πίνεις περισσότερο νερό, έχουν ξεραθεί τα χείλη σου.

ΛΙΑΜ : Το ξεχνάω.

ΚΥΡΑ : Το ξέρω, αλλά πρέπει.

ΛΙΑΜ : Κάνε και το σβέριο, ιδρωσα πολύ σήμερα.

ΚΥΡΑ : Εδώ;

ΛΙΑΜ : Ναι, και πιο πάνω.

ΚΥΡΑ : Είσαι γεμάτος πριονίδια.

ΛΙΑΜ : Δεν είχα χρόνο να λουστώ.

ΚΥΡΑ : Που τον ξόδεψες;

ΛΙΑΜ : Δούλεψα λίγο παραπάνω για να μειωθεί από την αυριανή ημέρα.

ΚΥΡΑ : Γύρνα να σου τα χτενίσω.

Ο Λιάμ γυρνάει και η Κύρα του χτενίζει τα μαλλιά και του τα τινάζει.

ΚΥΡΑ : Καλύτερα;

ΛΙΑΜ : Ναι.

Η Κύρα αφήνει τη λεκάνη στην άκρη και κάθονται στα γόνατα ο καθένας στη μεριά του.

ΛΙΑΜ : Η ώρα είναι δέκα ακριβώς. Σε ευχαριστούμε που μας ευλογείς με τα αγαθά σου και τα μοιράζεις απλόχερα. Είμαστε τυχεροί για το χρόνο που μας έχεις δώσει επάνω στη γη. Θα τον αξιοποιήσουμε σωστά, με σύνεση και εργασία. Ευλόγησε την τριγωνική μας οικογένεια. Αμήν

ΚΥΡΑ : Αμήν.

Ξαπλώνουν και σκεπάζονται. Μιλάνε λίγο πιο χαμηλόφωνα.

ΚΥΡΑ : Τι ώρα θα είμαστε πίσω;

ΛΙΑΜ : Μία ακριβώς.

ΚΥΡΑ : Ο Τέιτ θα είναι στο μάθημα.

ΛΙΑΜ : Ωραία.

ΚΥΡΑ : Είσαι αγχωμένος;

ΛΙΑΜ : Λίγο, ναι.

ΚΥΡΑ : Όλα θα πάνε καλά.

ΛΙΑΜ : Κάθε φορά είναι και πιο δύσκολο.

ΚΥΡΑ : Οι γείτονες θα λείπουν, δε θα είναι δύσκολο.

ΛΙΑΜ : Όσο θα μεγαλώνει η τρύπα, θα φαίνεται.

ΚΥΡΑ : Θα την κρύψουμε κι αυτή.

ΛΙΑΜ : Τα εργαλεία να τα έχεις έτοιμα, από πριν.

ΚΥΡΑ : Εντάξει.

ΛΙΑΜ : Ο θεός να δώσει χρόνο.

ΚΥΡΑ : Ο θεός να δώσει.

Ο Λίαμ σβήνει το φως.

ΚΥΡΑ : Είναι περίεργο.

ΛΙΑΜ : Που δεν έχει φως ο διάδρομος, ε;

ΚΥΡΑ : Νόμιζα πως θα ήμουν πιο ανήσυχη.

ΛΙΑΜ : Δεν είσαι;

ΚΥΡΑ : Όχι.

ΛΙΑΜ : Τη Δευτέρα θα ζητήσω γλόμπο.

ΚΥΡΑ : Δε θα έχω το μυαλό μου εκεί, θα κοιμηθώ απόψε.

Τα φώτα της σκηνής σβήνουν.

Σκηνή 3

Ο Λιάμ είναι στην κουζίνα. Έχει μετακινήσει ένα ντουλάπι που βρίσκεται χαμηλά στη γωνία της κουζίνας. Στέκεται μπροστά στον τοίχο και μεγαλώνει μια τρύπα με μία μεγάλη λίμα. Η τρύπα είναι μικρή, έχει διάμετρο περίπου 10 εκατοστά. Τρίβει αργά για να μην κάνει θόρυβο. Μπαίνει η Κύρα.

ΚΥΡΑ : Δεν έχουν έρθει ακόμα.

Ο Λιάμ κάνει πιο γρήγορες κινήσεις και ο θόρυβος μεγαλώνει.

ΚΥΡΑ : Σσς, όχι τόσο δυνατά.

ΛΙΑΜ : Δε θα προλάβουμε.

ΚΥΡΑ : Λίγο θέλει.

ΛΙΑΜ : Είναι μικρή.

ΚΥΡΑ : Θα μας ακούσουν, κάνε πιο σιγά.

ΛΙΑΜ : Κουράστηκα.

ΚΥΡΑ : Πήγαινε έξω, θα συνεχίσω εγώ.

Ο Λιάμ σηκώνεται και βγαίνει έξω, παίρνει τη θέση του η Κύρα που συνεχίζει αργά με τη λίμα. Μετά από λίγο ακούγεται ο Λιάμ πίσω από την τρύπα.

ΛΙΑΜ : Δεν υπάρχει ψυχή.

ΚΥΡΑ : Αργούνε πολύ, λες να έγινε κάτι;

ΛΙΑΜ : Ολόκληρο χωριό πρέπει να καταθέσει.

ΚΥΡΑ : Να μας είδε κανείς που φύγαμε;

ΛΙΑΜ : Θα πούμε ότι αρρώστησες.

ΚΥΡΑ : Πάλι;

ΛΙΑΜ : Δε μας είδανε.

ΚΥΡΑ : Φαινόντουσαν όλοι απορροφημένοι.

ΛΙΑΜ : Κάνε πιο γρήγορα.

ΚΥΡΑ : Θα κάνω θόρυβο.

ΛΙΑΜ : Κάνε λίγο, έρχομαι να αλλάξουμε θέσεις.

ΚΥΡΑ : Έλα.

Η Κύρα κάνει γρήγορα, μπαίνει ο Λίαμ.

ΛΙΑΜ : Α, καλύτερα. Έλα δωσ' μου.

Ακούγονται καμπάνες.

ΛΙΑΜ : Τελείωσε, δωσ' μου.

ΚΥΡΑ : Όχι άλλο, κάποιοι θα έφυγαν νωρίτερα.

ΛΙΑΜ : Προλαβαίνουμε.

ΚΥΡΑ : Όχι, όχι.

ΛΙΑΜ : Λίγο ακόμα.

ΚΥΡΑ : Θα μας δουν. Πρέπει να το καλύψουμε με το χαρτόνι, γρήγορα.

ΛΙΑΜ : Καλά πήγαμε.

Η Κύρα τρέχει έξω. Επιστρέφει αμέσως.

ΚΥΡΑ : Καλή φαίνεται.

ΛΙΑΜ : Ας ελπίσουμε πως χωράει.

ΚΥΡΑ : Θα χωρέσει.

Η Κύρα πιάνει τη σκούπα και σκουπίζει, ο Λίαμ της κρατάει το φαράσι.

ΛΙΑΜ : Πρόχειρα πάρ' τα, έλα, γρήγορα.

ΚΥΡΑ : Πρόχειρα τα παίρνω.

ΛΙΑΜ : Πιάσε.

Η Κύρα αδειάζει τα σκουπίδια και πιάνουν με τον Λίαμ το έπιπλο. Το τοποθετούν στη θέση του. Τυλίγουν τα εργαλεία σε ένα ύφασμα και τα βάζουν στο ντουλάπι.

ΚΥΡΑ : Πάω τα σκουπίδια πριν έρθει ο Τέιτ.

ΛΙΑΜ : Κάνε γρήγορα.

ΚΥΡΑ : Ναι.

Ο Λίαμ βγάζει φαγητό από το ψυγείο για να μαγειρέψει. Μετά από λίγο μπαίνει ο Τέιτ.

ΛΙΑΜ : Έρθες;

ΤΕΙΤ : Μμμ.

ΛΙΑΜ : Έλα, κάθισε.

ΤΕΙΤ : Πότε φύγατε;

ΛΙΑΜ : Με το που τελείωσε.

ΤΕΙΤ : Κι εγώ. Δε σας πρόλαβα να γυρίσουμε μαζί.

ΛΙΑΜ : Έρθες στη συγκατάθεση;

ΤΕΙΤ : Μας έφεραν με το σχολείο.

ΛΙΑΜ : Δε σε είδα.

ΤΕΙΤ : Ήμασταν στον επάνω όροφο.

ΛΙΑΜ : Α.

ΤΕΙΤ : Σας είδα που φύγατε νωρίς.

ΛΙΑΜ : Η μαμά σου δεν ένιωθε καλά.

ΤΕΙΤ : Τι έπαθε;

ΛΙΑΜ : Τίποτα σοβαρό.

ΤΕΙΤ : Να πάω στο δωμάτιο να τη δω;

ΛΙΑΜ : Δεν είναι μέσα, πήγε να πετάξει τα-

Μπαίνει η Κύρα.

ΚΥΡΑ : Γύρισες αγόρι μου;

ΛΙΑΜ : Ήταν στην συγκατάθεση.

ΤΕΙΤ : Είσαι καλύτερα;

ΚΥΡΑ : Ναι, είμαι καλά.

ΤΕΙΤ : Σίγουρα;

ΚΥΡΑ : Ναι.

ΤΕΙΤ : Ελπίζω να μη λέτε ψέματα, δε θέλω να υποχρεωθώ να σας αναφέρω.

ΛΙΑΜ : Γιατί να πούμε ψέματα;

ΤΕΙΤ : Έχω διάβασμα.

Ο Τέιτ φεύγει.

ΚΥΡΑ : Δε θα φας;

ΤΕΙΤ : *(έξω από τη σκηνή)* Δεν πεινάω.

Η Κύρα κάθεται. Ο Λίαμ σταματάει να ετοιμάζει το φαγητό και την κοιτάζει. Για λίγο δε μιλάνε.

ΛΙΑΜ : Δε θα μας αναφέρει.

ΚΥΡΑ : Το ελπίζω.

ΛΙΑΜ : Είναι θυμωμένος, αλλά δε θα μας αναφέρει.

ΚΥΡΑ : Θα του μιλήσω εγώ.

ΛΙΑΜ : Όχι.

ΚΥΡΑ : Μία οικογένεια είμαστε.

ΛΙΑΜ : Ο θεός είναι πάνω από όλες τις οικογένειες.

ΚΥΡΑ : Δεν μπορεί, μας αγαπάει.

ΛΙΑΜ : Αν του μιλήσεις θα καταλάβει πως είμαστε ένοχοι. Μετά δε θα έχει επιλογή, θα πρέπει να μας αναφέρει.

ΚΥΡΑ : Δε θα το κάνει.

ΛΙΑΜ : Θα αμαρτήσει αν δεν το κάνει.

Ο Λίαμ πάει να συνεχίσει το μαγείρεμα. Σταματάει.

ΛΙΑΜ : Δεν πεινάω.

ΚΥΡΑ : Μμμ.

ΛΙΑΜ : Θέλεις να φτιάξω κάτι για σένα;

ΚΥΡΑ : Όχι, δε θέλω.

ΛΙΑΜ : Σίγουρα;

ΚΥΡΑ : Ούτε εγώ πεινάω.

ΛΙΑΜ : Τα μαζεύω.

Ο Λίαμ μαζεύει τα φαγητά και τα επιστρέφει στο ψυγείο.

ΚΥΡΑ : Δε θα του το πούμε ποτέ;

ΛΙΑΜ : Τι;

ΚΥΡΑ : Στον Τέιτ. Δε θα του το πούμε;

ΛΙΑΜ : Σίγουρα όχι τώρα.

ΚΥΡΑ : Έπρεπε να του το είχαμε πει τότε, στις αρχές. Όταν ήταν ακόμα μικρός.

ΛΙΑΜ : Και τότε τον ίδιο κίνδυνο θα διατρέχαμε.

ΚΥΡΑ : Τώρα;

ΛΙΑΜ : Συνεχίζουμε.

ΚΥΡΑ : Κουράστηκα.

ΛΙΑΜ : Όχι, μη το λες αυτό.

ΚΥΡΑ : Είναι η αλήθεια.

ΛΙΑΜ : Θέλεις να τον σκοτώσουν; Να πάει στην κρεμάλα;

ΚΥΡΑ : Και βέβαια όχι.

ΛΙΑΜ : Πήγαινε στο υπόγειο και κάθισε μαζί του. Θα σου δώσει δύναμη.

ΚΥΡΑ : Μερικές φορές σκέφτομαι πως είμαι εγώ στην κρεμάλα, στη θέση του, και ανακουφίζομαι.

ΛΙΑΜ : Πήγαινε να τον πάρεις μια αγκαλιά και θα σου περάσουν όλα.

Η Κύρα κοιτάζει το ρολόι της.

ΚΥΡΑ : Τελείωσε ο χρόνος μου. Πρέπει να φύγω.

ΛΙΑΜ : Καλά.

ΚΥΡΑ : Εσύ; Θα πας κάτω;

ΛΙΑΜ : Ναι, έχω είκοσι οκτώ λεπτά.

ΚΥΡΑ : Να του πεις για την τρύπα.

ΛΙΑΜ : Θα του το πω, θα χαρεί.

*Η Κύρα τον πλησιάζει και αγγίζει απαλά το μέτωπό του. Ο Λίαμ κάνει την ίδια κίνηση.
Η Κύρα φεύγει.*

Σκηνή 4

Βλέπουμε τον πίσω τοίχο του σπιτιού από την έξω μεριά. Ο Λιάμ αφαιρεί με προσοχή ένα κομμάτι χαρτόνι που ήταν κολλημένο στον τοίχο. Από πίσω εμφανίζεται η τρύπα που έσκαβαν στην προηγούμενη σκηνή. Ο τοίχος βλέπει σε ένα μικρό ακάλυπτο. Γύρω υπάρχουν μόνο πίσω τοίχοι σπιτιών, χωρίς παράθυρα.

ΛΙΑΜ : Έλα, βγάλ' το με προσοχή.

Από την τρύπα εμφανίζεται ένα μικρό, παιδικό χεράκι. Είναι πάρα πολύ λευκό και αδύνατο. Καταλαβαίνουμε πως η ηλικία του παιδιού είναι γύρω στα πέντε. Ακούγεται κάτι σαν κλάμα ή γκρίνια μπερδεμένα με τη λέξη «Μαμά» από το παιδί που βρίσκεται πίσω από τον τοίχο. Μαζί του είναι η Κύρα που ακούγεται κι αυτή μέσα από την τρύπα.

ΚΥΡΑ : Πονάς;

ΛΙΑΜ : Πονάει;

ΚΥΡΑ : Όχι, εντάξει είναι τώρα, λίγο όταν το έβγαλε πόνεσε.

ΛΙΑΜ : Ευτυχώς, το χέρι χώρεσε.

ΚΥΡΑ : Είναι μια σταλίτσα.

ΛΙΑΜ : Είναι μικρούλης ακόμα.

ΚΥΡΑ : Χωράει παντού!

Ακούγονται παιδικά γέλια.

ΛΙΑΜ : Έχει καλό ήλιο, δυνατό.

ΚΥΡΑ : Α, ωραία, ωραία. (Στο παιδί) Ακούς αγάπη μου;

ΛΙΑΜ : Θα κάνουμε γρήγορα σήμερα, λίγη υπομονή.

ΚΥΡΑ : Εντάξει είναι. (Στο παιδί) Σου αρέσει που αισθάνεσαι τον ήλιο στο χεράκι σου;

ΛΙΑΜ : Του αρέσει ε;

ΚΥΡΑ : Ναι. Κουνάει το όμορφο κεφαλάκι του. *(Στο παιδί)* Αγάπη μου.

ΛΙΑΜ : Γύρνα και την παλάμη προς τον ήλιο.

Το παιδί γυρνάει το χέρι και το κουνάει παίζοντας με τον ήλιο.

ΚΥΡΑ : Όλα ήσυχα έξω;

ΛΙΑΜ : Ναι, όλα καλά, δεν υπάρχει ψυχή εδώ πίσω.

ΚΥΡΑ : Ο θεός μας λυπήθηκε.

ΛΙΑΜ : Μας έχει ευλογήσει με μία πολύ όμορφη μέρα.

ΚΥΡΑ : Δε μας έδωσε πολλή ώρα όμως.

ΛΙΑΜ : Καλά είναι, θα φτάσει.

ΚΥΡΑ : Έχει χλομιάσει πολύ, τώρα που τον βλέπω εδώ πάνω το καταλαβαίνω.

ΛΙΑΜ : Θα τα πούμε μετά αυτά.

ΚΥΡΑ : Πόσα αυγά να φάει; Είναι αδύναμος.

ΛΙΑΜ : Αφού του αρέσουν. Ε; Δε σου αρέσουν;

ΚΥΡΑ : Ναι, λέει, πολύ.

ΛΙΑΜ : Είναι χαρούμενος.

Ο Λίαμ πιάνει το χέρι του παιδιού και το φιλάει. Το παιδί τραβάει το χέρι του μέσα και βγάζει το άλλο. Φαίνεται πως είναι σαν ένα παιχνίδι που έχουν αναπτύξει μεταξύ τους.

ΚΥΡΑ : Τόσο γρήγορα;

ΛΙΑΜ : Ναι, είναι δυνατός ο ήλιος, δε χρειάζεται περισσότερο.

ΚΥΡΑ : Θα τον αφήσουμε μετά να παίζει λίγο;

ΛΙΑΜ : Ναι, όσο θα μαγειρεύεις άστον δίπλα στην τρύπα, κάτι θα πάρει από την αντηλιά.

Ακούγονται από το παιδί κραυγές χαράς, χωρίς ξεκάθαρες λέξεις.

ΚΥΡΑ : Κοίτα τον πως χαίρεται! (Στο παιδί) Θα κάνεις ησυχία όμως, ναι;

ΛΙΑΜ : Ήσυχος είναι, άχνα δε βγάζει.

ΚΥΡΑ : Ήσυχη είναι η καρδιά μου. (Στο παιδί) Θυμάσαι όταν ήσουν μικρούλης; Που σε βάζαμε μέσα στο καλαθάκι των τροφίμων; Ε; Το θυμάσαι; Για να σε φέρουμε εδώ πίσω χωρίς να δει κανείς; Σαν χθες ήταν. Πότε μεγάλωσες και δε χωράς.

Η Κύρα ακούγεται που φιλάει το παιδί.

ΚΥΡΑ : Και τα μαλλιά σου μεγάλωσαν. Θέλεις κούρεμα έ;

ΛΙΑΜ : Εντάξει είναι.

ΚΥΡΑ : Πρέπει να βρω χρόνο να τον κουρέψω.

ΛΙΑΜ : Εμένα μου αρέσει έτσι.

ΚΥΡΑ : Είναι όμορφες οι μπουκλίτσες σου. Αλλά θα πλένεσαι πιο γρήγορα.

ΛΙΑΜ : Θέλεις να κουρευτείς;

Ακούγεται αμυδρά η παιδικά φωνή.

ΛΙΑΜ : Τι λέει;

ΚΥΡΑ : Τι λες να λέει;

ΛΙΑΜ : Δε θέλει ε;

ΚΥΡΑ : Καθόλου.

ΛΙΑΜ : Άρα είμαστε δύο.

ΚΥΡΑ : Αφού τον ξεσηκώνεις.

ΛΙΑΜ : Άστον λίγο να χαρεί.

ΚΥΡΑ : Θέλεις να αλλάξουμε;

ΛΙΑΜ : Θέσεις;

ΚΥΡΑ : Ναι, έλα να τον σηκώσεις εσύ.

ΛΙΑΜ : Έρχομαι.

Ο Λίαμ μπαίνει στο σπίτι και η Κύρα βγαίνει έξω. Το παιδί τραβάει μέσα το χέρι του.

ΚΥΡΑ : Με προσοχή ε;

ΛΙΑΜ : Δε νομίζω πως θα χωρέσει.

ΚΥΡΑ : Κάνε μία προσπάθεια.

ΛΙΑΜ : Τέντωσέ το, μπράβο έτσι.

Από την τρύπα εμφανίζεται το πόδι του παιδιού. Χωράει η γάμπα αλλά σφηνώνει λίγο στο γόνατο.

ΚΥΡΑ : Χωράει;

Ακούγεται κλάμα. Το πόδι επιστρέφει μέσα αργά.

ΚΥΡΑ : Τι έγινε;

ΛΙΑΜ : Τίποτα γρατζουνίστηκε λίγο.

ΚΥΡΑ : Τρέχει αίμα;

ΛΙΑΜ : Λίγο, πολύ λίγο.

ΚΥΡΑ : Να έρθω μέσα;

ΛΙΑΜ : Περίμενε.

Ακούγεται η φωνή του Λίαμ που μιλάει στο παιδί.

ΛΙΑΜ : Πονάς πολύ; Δείξε μου που πονάς; Επειδή έχει λίγο αίμα; Εσύ είσαι δυνατός! Θα του βάλουμε μετά λίγο ιώδιο, ναι; Να προσπαθήσουμε πάλι να περάσουμε το ποδαράκι; Δε θα πονέσεις πολύ, πρέπει καρδιά μου, πρέπει να δει το ποδαράκι σου ο ήλιος. Θυμάσαι τι έχουμε πει για τον ήλιο; Τον θέλουμε τον ήλιο. Για την υγεία σου. Για να είσαι

δυνατός. Να κάνουμε μία προσπάθεια; Θα το κάνεις αυτό για τον μπαμπά; Ε; Κι αν πονέσεις σταματάμε αμέσως, ναι;

Το παιδικό ποδαράκι ξαναβγαίνει από την τρύπα πολύ αργά. Περνάει η γάμπα και το γόνατο.

ΚΥΡΑ : Χώρεσε!

ΛΙΑΜ : Μπράβο αγόρι μου! Είσαι γενναίο παιδί.

ΚΥΡΑ : Μπράβο καμάρι μου. Η Μαμά είναι πολύ περήφανη, με ακούς;

ΛΙΑΜ : Σσςς, θα σ' ακούσουν.

ΚΥΡΑ : Ξεχάστηκα.

ΛΙΑΜ : Ακούς τίποτα από γύρω;

ΚΥΡΑ : Όχι, δεν ακούω τίποτα.

ΛΙΑΜ : Ευτυχώς.

ΚΥΡΑ : Δεν είναι κανείς.

ΛΙΑΜ : Δεν είναι ώρα για να ξεχαστείς.

ΚΥΡΑ : Χάρηκα που χώρεσε.

ΛΙΑΜ : Κι εγώ, έπρεπε να δει το ποδαράκι του ο ήλιος, είχε καιρό.

ΚΥΡΑ : Συγνώμη.

ΛΙΑΜ : Όλα καλά.

ΚΥΡΑ : Ναι, όλα καλά.

ΛΙΑΜ : (Στο παιδί) Έχεις βαρύνει ε; Παλικάρι μου εσύ.

ΚΥΡΑ : Μμ, μεγάλωσε.

ΛΙΑΜ : Πόση ώρα λες να μπορώ να σε κρατήσω;

ΚΥΡΑ : Είναι και το άλλο πόδι.

ΛΙΑΜ : Πρέπει να βρούμε άλλον τρόπο την επόμενη φορά.

ΚΥΡΑ : Ναι, μεγαλώνει και βαραίνει.

ΛΙΑΜ : Κάτι θα βρούμε.

ΚΥΡΑ : Θέλεις βοήθεια τώρα;

ΛΙΑΜ : Δεν ξέρω.

ΚΥΡΑ : Για να αλλάξεις πόδι.

ΛΙΑΜ : Δυσκολεύομαι λίγο.

ΚΥΡΑ : Περίμενε να έρθω.

*Η Κύρα πηγαίνει μέσα. Βλέπουμε το ένα πόδι να μπαίνει μέσα και το άλλο να βγαίνει.
Το παιδικό ποδαράκι μένει να κρέμεται έξω από την τρύπα.*

Σκηνή 5

Η Κύρα είναι στην κουζίνα και μαγειρεύει. Πηγαυοέρχεται και μιλάει χαμηλόφωνα με το μικρό παιδί που είναι κρυμμένο μέσα στο ντουλάπι. Το ένα φύλλο του ντουλαπιού είναι ανοιχτό και από μέσα φαίνονται τα πόδια του.

ΚΥΡΑ : Έξι, επτά οκτώ, εννέα, δέκα, έντεκα, δώδεκα.

Ακούγονται παλαμάκια από το παιδί.

ΚΥΡΑ : Να τα ξαναπούμε πάλι από την αρχή; Ένα, δύο, τρία... Θέλεις ένα καρότο; Θα σου καθαρίσω ένα. ...Τέσσερα, πέντε, έξι, επτά, οκτώ, εννέα, δέκα, έντεκα και ...δώδεκα!

Ακούγονται πάλι παλαμάκια από το παιδί. Η Κύρα πλησιάζει το ντουλάπι και δίνει το καθαρισμένο καρότο.

ΚΥΡΑ : Όλα εντάξει ψυχή μου; Ναι, φά' το το καρότο. Μπράβο, σου αρέσει;

Σηκώνεται και συνεχίζει το μαγείρεμα.

ΚΥΡΑ : Σε είκοσι τρία λεπτά θα έρθει ο μπαμπάς και θα σε πάρει να πάτε μαζί κάτω.

Ακούγεται ήχος δυσαρέσκειας από το παιδί.

ΚΥΡΑ : Πρέπει καρδιά μου. Δεν μπορείς να μένεις τόση ώρα εδώ πάνω. Κινδυνεύεις. Με τον μπαμπά θα κατέβεις. Δε θα είσαι μόνος σου. Θα σου κάνει παρέα μέχρι να κοιμηθείς. Θα παίζετε το παιχνίδι με την κλωστή. Ή με τις κούκλες σου, που σου αρέσουν τόσο πολύ, που είναι καλές και σου κρατούν συντροφιά...

Ακούγεται κάτι από έξω, η Κύρα τρέχει και κλείνει την πόρτα από το ντουλάπι. Μπαίνει ο Τέιτ.

ΚΥΡΑ : Πώς και τόσο νωρίς;

ΤΕΙΤ : Είμαι άρρωστος.

ΚΥΡΑ : Τι έπαθες;

ΤΕΙΤ : Ανέβασα πυρετό. Μου έβαλε θερμόμετρο ο θεράπων ιερέας.

ΚΥΡΑ : Πόσο έχεις;

ΤΕΙΤ : Τριάντα οκτώ και τέσσερα.

ΚΥΡΑ : Ψήνεσαι.

Η Κύρα στέκεται μπροστά στο ντουλάπι και δεν πλησιάζει τον Τέιτ. Με το πόδι της κρατάει κλειστή την πόρτα του ντουλαπιού.

ΤΕΙΤ : Δε θα με δεις;

ΚΥΡΑ : Τι να δω;

ΤΕΙΤ : Το μέτωπο. Πάντα πιάνεις το μέτωπο μου...

ΚΥΡΑ : Α, ναι, βέβαια. Είναι λερωμένα τα χέρια μου, γι' αυτό. Θέλεις να πας να ξαπλώσεις; Και θα έρθω.

ΤΕΙΤ : Δε θέλω να ξαπλώσω, δεν είμαι τόσο χάλια.

ΚΥΡΑ : Φαίνεσαι κομμένος.

ΤΕΙΤ : Όλη μέρα στο δωμάτιο είμαι. Να μείνω λίγο μαζί σου;

ΚΥΡΑ : Μήπως πρέπει να ξαπλώσεις καρδιά μου;

ΤΕΙΤ : Μου έδωσαν κάτι για τον πυρετό και νιώθω καλύτερα.

Ο Τέιτ κάθεται στο τραπέζι. Η Κύρα με πολύ μεγάλη προσοχή απομακρύνεται από το ντουλάπι και πιάνει μια πετσέτα. Σκουπίζει τα χέρια της κοιτάζοντας διακριτικά προς το ντουλάπι. Πλησιάζει τον Τέιτ και πιάνει το μέτωπό του.

ΚΥΡΑ : Έχεις. Εγώ νομίζω πως είναι πιο ψηλός από τριάντα οκτώ και τέσσερα. Θα πας να ξαπλώσεις; Θα το κάνεις αυτό για μένα;

ΤΕΙΤ : Όχι, που είναι το θερμοσκόπιο; Να μετρηθώ κι αν έχω πάνω από τριάντα οκτώ θα πάω. Νιώθω μια χαρά.

ΚΥΡΑ : Δεν είσαι όμως.

ΤΕΙΤ : Μια χαρά είμαι απλά δε θέλεις να είμαι εδώ.

ΚΥΡΑ : Τι εννοείς;

ΤΕΙΤ : Ξέρεις τι εννοώ.

Ο Τέιτ βγαίνει από την κουζίνα. Η Κύρα κοιτάζει το ντουλάπι πριν προλάβει να κάνει οτιδήποτε επιστρέφει ο Τέιτ με το θερμομόμετρο.

ΚΥΡΑ : Να σε βοηθήσω;

ΤΕΙΤ : Όχι, μπορώ και μόνος μου.

Ο Τέιτ βάζει το θερμομόμετρο και μετράει το χρόνο από μέσα του. Η Κύρα συνεχίζει το μαγείρεμα. Δε μιλάει κανείς.

ΚΥΡΑ : Θα φας σούπα;

ΤΕΙΤ : Δεν πεινάω.

ΚΥΡΑ : Μπορεί να πεινάσεις αργότερα.

ΤΕΙΤ : Μμμ.

ΚΥΡΑ : Θα σου κάνει καλό.

ΤΕΙΤ : Καλά, μετά.

Συνεχίζει η ησυχία για λίγο.

ΚΥΡΑ : Θέλεις κάτι άλλο;

ΤΕΙΤ : Όχι.

ΚΥΡΑ : Να βράσω λίγο βότανο;

ΤΕΙΤ : Δε θέλω τίποτα.

ΚΥΡΑ : Καλά.

ΤΕΙΤ : Πάει το ένα λεπτό. Εξήντα, πενήντα εννέα.

ΚΥΡΑ : Μη μετράς τον χρόνο ανάποδα, είναι ασέβεια.

ΤΕΙΤ : Τρία, τέσσερα, πέντε.

ΚΥΡΑ : Σε πονάει το κεφάλι;

ΤΕΙΤ : Τώρα όχι. Έξι, επτά, οκτώ.

ΚΥΡΑ : Νιώθεις αδύναμος;

ΤΕΙΤ : Προσπαθώ να μετρήσω. Εννέα, δέκα-

ΚΥΡΑ : Θα σου πω εγώ πότε να το βγάλεις. Πες μου. Νιώθεις κουρασμένος;

ΤΕΙΤ : Ναι, αλλά δε θα πάω να ξαπλώσω.

Η Κύρα ηρεμεί. Τον πλησιάζει και του χαϊδεύει το μέτωπο και τα μαλλιά.

ΚΥΡΑ : Γιατί το λες αυτό;

ΤΕΙΤ : Ποιο;

ΚΥΡΑ : Γιατί να μη σε θέλω εδώ;

ΤΕΙΤ : Εσύ ξέρεις.

ΚΥΡΑ : Εσύ τι πιστεύεις;

ΤΕΙΤ : Δεν ξέρω, άσε με.

ΚΥΡΑ : Γιατί κάνεις έτσι;

ΤΕΙΤ : Δε θέλω να μου πιάνεις τα μαλλιά, μεγάλωσα.

ΚΥΡΑ : Καλά, να δω το μέτωπό σου ήθελα.

Η Κύρα κάθεται στο τραπέζι.

ΚΥΡΑ : Υπάρχει κάτι που θέλεις να μου πεις;

ΤΕΙΤ : Σαν τι;

ΚΥΡΑ : Δεν ξέρω, γι' αυτό σε ρωτάω.

ΤΕΙΤ : Όχι, δε θέλω να σου πω τίποτα.

ΚΥΡΑ : Ο θεός μας βλέπει, γνωρίζει την κάθε μας κίνηση.

ΤΕΙΤ : Τι σχέση έχει αυτό;

ΚΥΡΑ : Δεν είναι καλό να κρατάς μυστικά.

ΤΕΙΤ : Δεν κρατάω μυστικά.

ΚΥΡΑ : Σίγουρα δε θέλεις να μου πεις κάτι;

ΤΕΙΤ : Ναι.

Η Κύρα μένει και τον κοιτάζει στα μάτια. Ο Τέιτ παίζει με την μπλούζα του.

ΤΕΙΤ : Δεν πρέπει να τελειώσεις το φαγητό; Θα έρθει ο πατέρας.

ΚΥΡΑ : Ναι, πρέπει να τελειώσω το φαγητό.

Η Κύρα σηκώνεται και συνεχίζει το μαγείρεμα.

ΚΥΡΑ : Μπορείς να το βγάλεις τώρα.

Ο Τέιτ βγάζει το θερμόμετρο. Η Κύρα το παίρνει στα χέρια της πριν προλάβει να το δει ο Τέιτ.

ΚΥΡΑ : Τριάντα οκτώ και επτά. Στο δωμάτιο σου, μπες κάτω από τις κουβέρτες. Ανεβαίνει πάλι.

ΤΕΙΤ : Καλύτερα.

Ο Τέιτ φεύγει. Η Κύρα παίρνει ανάσα.

Σκηνή 6

Ο Λιάμ και η Κύρα είναι στην κρεβατοκάμαρα. Φοράνε και οι δύο τις πιτζάμες τους. Η Κύρα είναι καθισμένη στο κρεβάτι, έχει μπροστά της τη λεκάνη με το νερό και καθαρίζει τα δάχτυλά της με μία πετσέτα. Ο Λιάμ στέκεται πάνω από το ανοιχτό μπαούλο, μιλάει χαμηλόφωνα και κάνει νοήματα. Γύρω από το μπαούλο είναι στοιβαγμένα διπλωμένα ρούχα και υφάσματα.

ΛΙΑΜ : Ναι, παλικιάρι μου, θέλεις τη μαμά;

ΚΥΡΑ : Δεν μπορώ τώρα Λιάμ.

ΛΙΑΜ : Κάτι σε θέλει.

ΚΥΡΑ : Πες του να βάλει τα νυχτερινά και έρχομαι.

Ο Λιάμ κάνει νοήματα πάνω από το ανοιχτό μπαούλο.

ΛΙΑΜ : Φόρεσε τα νυχτερινά ρούχα κι έρχεται.

Πλησιάζει την Κύρα.

ΛΙΑΜ : Να σε δει θέλει.

ΚΥΡΑ : Είμαι πολύ κουρασμένη.

ΛΙΑΜ : Ούτε ένα λεπτό δε θα κάνεις.

ΚΥΡΑ : Δε με θέλει τίποτα ίσα που θα με σηκώσει.

ΛΙΑΜ : Τι έχεις;

ΚΥΡΑ : Σου είπα είμαι κουρασμένη. Οι δουλειές έχουν μαζευτεί, προστέθηκε πολύς χαμένος χρόνος την τελευταία εβδομάδα και δεν προλαβαίνω να ξεκουραστώ.

Ο Λιάμ την πλησιάζει και πάει να της πάρει την πετσέτα για να τη βοηθήσει. Η Κύρα την τραβάει και την κρατάει.

ΚΥΡΑ : Τελείωσα, καθαρά είναι.

ΛΙΑΜ : Θέλεις να κατέβω εγώ αύριο στο υπόγειο;

ΚΥΡΑ : Είναι η σειρά μου. Θα του κάνω λίγη γλώσσα που έχουμε μείνει πίσω και υμνογραφία.

ΛΙΑΜ : Δεν έγινε τίποτα να του τα κάνω εγώ μια φορά. Θα μου δείξεις που έχετε μείνει και θα πάω εγώ στη θέση σου. Είμαι καλά με τους χρόνους της δουλειάς. Χρωστάω μόνο εκατόν σαράντα τρία λεπτά.

ΚΥΡΑ : Είναι πολύ λιγότερα από τα δικά μου αλλά δεν είναι λίγα.

ΛΙΑΜ : Θα χάσω μερικά μεσημεριανά διαλείμματα και θα τα αναπληρώσω. Θα κατέβω εγώ αύριο, εντάξει;

ΚΥΡΑ : Καληνύχτισέ τον και για μένα.

ΛΙΑΜ : Ούτε θα τον καληνυχτίσεις; Θα κοιμηθεί στεναχωρημένος.

ΚΥΡΑ : Μια χαρά θα κοιμηθεί, τα παιδιά σβήνουν σαν να έχουν διακόπτη.

Ο Λιάμ σηκώνεται και στέκεται πάνω από το μπαούλο, μένει λίγο και κάνει νοήματα.

ΛΙΑΜ : Η μαμά δεν μπορεί τώρα, έχει δουλειά. Ξάπλωσε εσύ να σε δω...
Μπράβο αγόρι μου. Καληνύχτα παλικάρι μου, καληνύχτα.

Ο Λιάμ μένει λίγο και τον κοιτάζει. Ακούγεται ένας έντονος θόρυβος από τα μέσα δωμάτια. Σαν κάτι να έπεσε. Πετάγονται και οι δύο πάνω. Ο Λιάμ τρέχει και ανοίγει την πόρτα. Δεν είναι κανένας έξω. Βγαίνει στο διάδρομο και κοιτάζει. Μετά από λίγο επιστρέφει. Κλείνει την πόρτα.

ΚΥΡΑ : Μας άκουσε. Ο Τέιτ ήταν. Μας άκουσε.

ΛΙΑΜ : Δεν ήταν κανένας έξω.

ΚΥΡΑ : Θα έτρεξε στο δωμάτιό του.

ΛΙΑΜ : Γιατί να κρυφακούει;

ΚΥΡΑ : Λιάμ, ο Τέιτ ξέρει. Σήμερα πάλι με ρωτούσε για το υπόγειο.

ΛΙΑΜ : Τι ρωτούσε;

ΚΥΡΑ : Θέλει να κατεβεί.

ΛΙΑΜ : Απαγορεύεται.

ΚΥΡΑ : Χρειάζεται να ψάξει τα παλιά του παιχνίδια για μια εργασία που έχουν στο σχολείο.

ΛΙΑΜ : Πες του θα του τα βρούμε εμείς.

ΚΥΡΑ : Ήταν πολύ επίμονος.

ΛΙΑΜ : Δε γίνεται να μπει στο υπόγειο...

ΚΥΡΑ : Είπε πως είναι γελοίο να του απαγορεύουμε να κατέβει. Πως είναι μεγάλος πια, δε φοβάται το σκοτάδι.

ΛΙΑΜ : ...Είναι πολύ επικίνδυνο.

ΚΥΡΑ : Το ξέρω κι εγώ φοβάμαι.

ΛΙΑΜ : Μπορεί να καταλάβει.

ΚΥΡΑ : Ναι, μπορεί.

ΛΙΑΜ : Ακόμα κι αν δε δει το δωμάτιο, μπορεί να ακούσει κάποιον ήχο. Όχι, θα καταλάβει.

ΚΥΡΑ : Φοβάμαι πως ήδη έχει κατέβει.

ΛΙΑΜ : Δε θα μας έλεγε κάτι;

ΚΥΡΑ : Τι να σου πω;

ΛΙΑΜ : Αν ήξερε, δε θα θύμωνε; Δε θα μας έβριζε;

ΚΥΡΑ : Είναι μονίμως θυμωμένος.

ΛΙΑΜ : Αν το έχει μάθει πρέπει να του μιλήσουμε, πριν να είναι αργά.

ΚΥΡΑ : Τόσο καιρό σου λέω να το πούμε αλλά όσο πλησιάζει η ώρα δε νιώθω ποτέ έτοιμη.

ΛΙΑΜ : Ποτέ δε θα είμαστε έτοιμοι.

ΚΥΡΑ : Από την άλλη σκέφτομαι μήπως είναι στο μυαλό μου όλο αυτό; Είναι φυσικό να θέλει να πάει στο υπόγειο. Υποψιάζεται κάτι; Δεν ξέρει τίποτα; Θα τρελαθώ.

ΛΙΑΜ : Έλα εδώ.

Ο Λιάμ αφήνει τη λεκάνη με την πετσέτα στην άκρη και της κάνει χώρο να καθίσει δίπλα του.

ΚΥΡΑ : Δεν αντέχω άλλο Λιάμ, δεν μπορώ να αντέξω όλο αυτό το βάρος.

ΛΙΑΜ : Μη σε πιάνει πανικός. Θα τα αντιμετωπίσουμε όλα. Έχω φανταστεί πολλές φορές ότι κάνουμε αυτή τη συζήτηση με τον Τέιτ.

ΚΥΡΑ : Κι εγώ αλλά ποτέ δεν καταλήγει.

ΛΙΑΜ : Είναι μεγάλος πια. Θα του εξηγήσουμε πως δεν ήταν κάτι που σχεδιάσαμε. Και αλήθεια είναι, δεν το σχεδιάσαμε. Ίσα ίσα δεν είχαμε ιδέα τι σου συμβαίνει.

ΚΥΡΑ : Τη μεγαλύτερη ανομία κάναμε Λιάμ, δεν εξομολογείται το τετράγωνο.

Μένουν και οι δύο σιωπηλοί. Ο Λιάμ σηκώνεται και πλησιάζει το μπαούλο, κοιτάζει κάτω, βάζει τα ρούχα και τα υφάσματα μέσα και το κλείνει.

ΛΙΑΜ : Κοιμήθηκε.

ΚΥΡΑ : Τα παιδιά σβήνουν... Ο Τέιτ μεγάλωσε πια. Αυτός ήταν, μας άκουσε. Ο θεός να μας βοηθήσει.

ΛΙΑΜ : Φαίνεσαι πολύ κουρασμένη. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο τώρα. Ας προσευχηθούμε και να ξαπλώσουμε. Έλα.

Κάθονται και οι δύο στα γόνατα ο καθένας στη μεριά του.

ΛΙΑΜ : Η ώρα είναι εννέα και πενήντα τρία ακριβώς. Σε ευχαριστούμε που μας ευλογείς με τα αγαθά σου. Συγχώρεσέ μας και σώσε μας από τις ανομίες που έχουμε διαπράξει. Σε χρειαζόμαστε τώρα πιο πολύ από ποτέ. Μη μας εγκαταλείψεις... Είμαστε τυχεροί για το χρόνο που μας έχεις δώσει επάνω στη γη. Θα τον αξιοποιήσουμε σωστά, με σύνεση και εργασία. Ευλόγησε την ...οικογένειά μας. Αμήν

ΚΥΡΑ : Αμήν.

Ξαπλώνουν και οι δύο, τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 7

Ο Λίαμ και η Κύρα είναι μέσα σε ένα πολύ μικρό δωμάτιο γεμάτο με ξύλινες χειροποίητες κούγλες που μοιάζουν τρομακτικές. Έχουν μορφές από διάφορα ζώα και ανθρώπους, μεγάλους, παιδιά και μωρά. Στην άκρη του δωματίου υπάρχουν μερικά παιδικά βιβλία. Ο Λίαμ κάθεται σε ένα μικρό κρεβάτι. Η Κύρα είναι όρθια και κοιτάζει τον Λίαμ.

ΚΥΡΑ : Να είναι καλά, εγώ αυτό εύχομαι. Να μην έχουν πάθει τίποτα.

ΛΙΑΜ : Καλά θα είναι.

ΚΥΡΑ : Και ο μικρός;

ΛΙΑΜ : Θα μάθουμε σύντομα.

ΚΥΡΑ : Πως μπορείς να είσαι τόσο ήσυχος;

ΛΙΑΜ : Δεν είμαι ήσυχος.

ΚΥΡΑ : Έτσι δείχνεις.

ΛΙΑΜ : Λίγο ανακουφισμένος ίσως, αλλά όχι ήσυχος.

ΚΥΡΑ : Ανακουφισμένος;

ΛΙΑΜ : Πόσο ακόμα θα το κρατούσαμε κρυφό;

Ο Λίαμ παίζει με ένα διακόπτη που είναι στον τοίχο, δίπλα στο κρεβάτι.

ΛΙΑΜ : Σχεδόν πέντε χρόνια με το φόβο μη δούμε το φως στο διάδρομο κλειστό. Ο χρόνος θα το φανέρωνε.

ΚΥΡΑ : Πάντα πίστευα πως θα το λέγαμε εμείς στον Τέιτ.

ΛΙΑΜ : Κι εγώ.

ΚΥΡΑ : Δεν έχει φύγει κανένα βάρος από πάνω μου. Αν δε μάθω που βρίσκονται... Κι αν δεν τον πήρε ο Τέιτ; Αν τον έχουν πάρει οι ιερείς;

ΛΙΑΜ : Και ο Τέιτ που είναι;

ΚΥΡΑ : Που να είναι η ψυχή μου; Δεν ήθελα να το μάθει.

ΛΙΑΜ : Θα το μάθαινε.

ΚΥΡΑ : Φοβάμαι πως δε θα μας ξαναμιλήσει. Είμαστε οι χειρότεροι γονείς.
Δεν καταφέραμε ούτε το ελάχιστο, να του το εμπιστευτούμε.

ΛΙΑΜ : Πιστεύεις πως δεν ήμασταν καλοί γονείς;

ΚΥΡΑ : Για κανέναν από τους δύο.

ΛΙΑΜ : Δεν τους αγαπάς;

ΚΥΡΑ : Οι άνθρωποι δεν κάνουν δύο παιδιά γιατί δεν μπορούν να μοιράσουν τον ιερό χρόνο σε δύο παιδιά και άρα ούτε την αγάπη τους.

ΛΙΑΜ : Αυτό το λένε οι αρχαίες βίβλοι, εσύ τι πιστεύεις;

ΚΥΡΑ : Πως ο θεός θύμωσε μαζί μου για κάτι που έκανα. Γι' αυτό μου έστειλε δεύτερο παιδί.

ΛΙΑΜ : Αλήθεια το πιστεύεις αυτό;

ΚΥΡΑ : Ναι. Και τώρα κινδυνεύω να χάσω και το πρώτο.

ΛΙΑΜ : Γιατί δεν μου το είπες ποτέ;

ΚΥΡΑ : Έδειχνες πάντα τόσο χαρούμενος, τόσο σίγουρος.

ΛΙΑΜ : Εγώ πίστευα πως έκανε μία εξαίρεση, μας τον έστειλε γιατί μπορούσαμε να τον αγαπήσουμε κι αυτόν.

ΚΥΡΑ : Ανομείς και μόνο που το λες.

ΛΙΑΜ : Τι μπορεί να έκανες για να σε δοκιμάσει τόσο;

ΚΥΡΑ : Δε γνωρίζω.

ΛΙΑΜ : Πάντα σκεφτόμουν πως ο Τέιτ θα τον γνωρίσει και θα τον αγαπήσει σαν οικογένεια. Αυτό που γράφουν οι αρχαίες βίβλοι, σαν αδελφό.

ΚΥΡΑ : Δεν υπάρχουν αδελφια. Καταλαβαίνεις πως μπορεί να νιώθει ο Τέιτ; Να μεγαλώνουμε άλλο παιδί μέσα στο σπίτι του; Και όλα τα ψέματα που του είπαμε... Τα αδελφια σκοτώνουν το ένα το άλλο.

Η Κύρα παίρνει τα βιβλία του παιδιού και διαβάζει από μέσα ένα κείμενο.

ΚΥΡΑ : Η φωνή του Θεού ακούστηκε : « Η πράξη σου είναι ασυγχώρητη, η φωνή του νεκρού αδελφού σου ζητά τη δικαίωσή του. Στο χρόνο που σου απομένει θα ζήσεις κουβαλώντας αυτή την ανομία στις πλάτες

σου. Η γη δε θα σου μοιράζει απλόχερα τροφή. Ο χρόνος θα κυλάει πιο γρήγορα. Η δε γυνή θα γεννά μόνο ένα τέκνο. Δε θα υπάρξουν αδέρφια για να μην υπάρξουν άλλοι αδελφοκτόνοι...»

ΛΙΑΜ : Πιστεύεις πως ο Τέιτ θα μπορούσε να του κάνει κακό;

ΚΥΡΑ : Ο Τέιτ είναι καλό παιδί. Δεν έφταιξε σε τίποτα, δεν του αξίζει όλο αυτό.

ΛΙΑΜ : Δεν τον αμελήσαμε.

ΚΥΡΑ : Έτσι ένιωθε.

ΛΙΑΜ : Ίσως το είχε καταλάβει τελευταία και ζήλευε.

ΚΥΡΑ : Ήταν δική μας ευθύνη να του εξηγήσουμε. Είναι φυσικό να ζηλεύει.

ΛΙΑΜ : Δεν του στέρησαμε τίποτα.

ΚΥΡΑ : Μέχρι και το φαγητό του μειώσαμε.

Ο Λίαμ αγγίζει τις ξύλινες κούκλες που είναι γύρω του.

ΛΙΑΜ : Πίστευα πως είμαστε καλοί γονείς. Νόμιζα πως τα παιδιά μου είναι ευτυχισμένα και έχουν ό,τι χρειάζονται. Παλέψαμε πολύ γι' αυτό. Κοιμόμασταν ελάχιστα για να μας φτάνει ο χρόνος και για τους δύο. Δουλέψαμε ασταμάτητα. Προστατέψαμε τον έναν από τον άλλο για να μη γίνει αδελφοκτονία. Δεν ξέρω τι άλλο θα μπορούσαμε να κάνουμε.

ΚΥΡΑ : Κοίτα πως είναι αυτό το δωμάτιο Λίαμ.

ΛΙΑΜ : Κάναμε τα πάντα για αυτούς.

ΚΥΡΑ : Κανένας δεν μπορεί να ζήσει ευτυχισμένος εδώ μέσα.

Παίρνει στα χέρια του μία κούκλα που έχει τη μορφή μικρού αγοριού.

ΚΥΡΑ : Δεν την έχεις πετύχει.

ΛΙΑΜ : Εγώ νομίζω πως του μοιάζει.

ΚΥΡΑ : Πιο πολύ μοιάζει στον Τέιτ όταν ήταν στην ηλικία του.

ΛΙΑΜ : Μοιάζουν πολύ... Ακόμα ελπίζω πως έχουν βγει μια βόλτα και θα γυρίσουν.

ΚΥΡΑ : Χωρίς να τους δει κανείς;

ΛΙΑΜ : Δεν μπορεί να τον έχει παραδώσει.

ΚΥΡΑ : Πρέπει να πάμε κι εμείς.

ΛΙΑΜ : Που;

ΚΥΡΑ : Να παραδοθούμε.

ΛΙΑΜ : Όχι, όχι. Κι αν δεν τον έχει πάει στους ιερείς;

ΚΥΡΑ : Τότε γιατί τον πήρε από εδώ; Είναι το μόνο ασφαλές μέρος και το γνωρίζει.

ΛΙΑΜ : Άλλα δέκα λεπτά, σε παρακαλώ, δώσε μου αυτόν το χρόνο. Μπορεί να επιστρέψουν.

ΚΥΡΑ : Τι λες να του κάνουν;

ΛΙΑΜ : Δε θέλω να το σκέφτομαι.

ΚΥΡΑ : Ούτε κι εγώ.

ΛΙΑΜ : Δεν είναι έμβρυο για να το αφαιρέσουν. Δεν μπορώ να πιστέψω πως θα του κάνουν κακό. Είναι ένα παιδί.

ΚΥΡΑ : Είναι μικρούλης, ίσα που καταλαβαίνει.

ΛΙΑΜ : Πιστεύεις πως θα τιμωρήσουν εμάς;

ΚΥΡΑ : Κανένας δεν μπορεί να ξέρει ποια θα είναι η τιμωρία. Φαντάζομαι θα αποφασίσει ο ανώτατος ιερέας.

ΛΙΑΜ : Θα το προτιμούσες; Έτσι έλεγες, πως θα το προτιμούσες.

ΚΥΡΑ : Ναι, το έλεγα. Ας γίνει το θέλημα του. Είμαι έτοιμη να δεχτώ την τιμωρία του.

Ο Λίαμ κρατάει την κούκλα που μοιάζει στο αγόρι στην αγκαλιά του.

ΛΙΑΜ : Όποια κι αν είναι αυτή;

Η Κύρα δεν απαντάει, κοιτάζει προς τα έξω.

ΚΥΡΑ : Να μάθω αν είναι καλά θέλω.

ΛΙΑΜ : Ποιος από τους δύο;

ΚΥΡΑ : ...Ο Τέιτ.

Σκηνή 8

Ο Τέιτ είναι μέσα σε ένα μεγάλο δωμάτιο. Γύρω υπάρχουν εικονίσματα προφητών διαφορετικών από οποιαδήποτε γνωστή θρησκεία και σκαλιστά διακοσμητικά από ξύλο. Το δωμάτιο δείχνει πλούσιο σε αντικείμενα συγκριτικά με το σπίτι του Τέιτ. Πίσω του είναι ζωγραφισμένο ένα μεγάλο τρίγωνο. Ο Τέιτ κάθεται σε μία μεγάλη ξύλινη σκαλιστή καρέκλα και μπροστά του έχει ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι. Ένας ευγενικός παππούλης μπαίνει κρατώντας ένα πιάτο φαγητό και ένα ποτήρι γάλα. Τα προσφέρει στον Τέιτ και κάθεται απέναντί του.

ΙΕΡΕΑΣ : Έλα αγόρι μου, φάε κάτι, θα πεινάς.

ΤΕΙΤ : Δε θέλω, ευχαριστώ.

ΙΕΡΕΑΣ : Το αφήνω εδώ. Όποτε θέλεις.

ΤΕΙΤ : Είναι καλά;

ΙΕΡΕΑΣ : Οι γονείς σου; Δε γνωρίζουμε, ακόμα τους ψάχνουμε.

ΤΕΙΤ : Όχι, το... το παιδί.

ΙΕΡΕΑΣ : Ναι, σου το είπα, δε θα του κάνουμε κακό.

ΤΕΙΤ : Το χρώμα του είναι πολύ λευκό. Είναι σαν ψεύτικος.

ΙΕΡΕΑΣ : Τον εξετάζουν οι γιατροί. Να βρουν την ηλικία του. Δεν είναι σωστά αναπτυγμένος.

ΤΕΙΤ : Όλο ξεγλιστρούσε το χέρι του μέσα από το δικό μου. Είναι πολύ μικροκαμωμένος.

ΙΕΡΕΑΣ : Και πολύ αγριεμένος.

ΤΕΙΤ : Το τραβούσε και έτρεχε παραπατώντας να δει από κοντά τα έντομα, το γρασίδι. Κάναμε ώρα να φτάσουμε, φοβήθηκα μην τον χάσω. Έκανα μεγάλη προσπάθεια να τον κρατήσω δίπλα μου.

ΙΕΡΕΑΣ : Όμως κατάφερες να τον φέρεις χωρίς να τον δει κανείς.

ΤΕΙΤ : Ναι, γι' αυτό ήρθαμε γύρω γύρω, από το δάσος. Με τα δέντρα έκανε σαν τρελός. Ήθελε να τα σιαρφαλώσει. Αναγκάστηκα να τον κρατήσω αγκαλιά. Με κοιτούσε τόσο έντονα.

ΙΕΡΕΑΣ : Απίστευτο, η συμπεριφορά του πλησιάζει των ζώων.

ΤΕΙΤ : Χαμογελούσε.

ΙΕΡΕΑΣ : Πως να αντιληφθεί την κατάσταση;

ΤΕΙΤ : Ναι, δεν καταλαβαίνει πολλά.

ΙΕΡΕΑΣ : Εσύ πως είσαι;

ΤΕΙΤ : Καλά.

ΙΕΡΕΑΣ : Μη στεναχωριέσαι για τίποτα. Έκανες το σωστό. Είμαι πολύ περήφανος για σένα.

Ο Τέιτ κοιτάζει τον Ιερέα, είναι αμήχανος.

ΙΕΡΕΑΣ : Οι πληροφορίες που έπαιρνα για σένα ήταν πάντοτε καλές.

ΤΕΙΤ : Ευχαριστώ.

ΙΕΡΕΑΣ : Έχεις εξομολογηθεί ποτέ;

ΤΕΙΤ : Όχι.

ΙΕΡΕΑΣ : Σωστά, είσαι μικρός ακόμα, δεν έχεις ενηλικιωθεί. Αλλά γνωρίζεις τη διαδικασία της εξομολόγησης.

ΤΕΙΤ : Ναι.

ΙΕΡΕΑΣ : Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι Τέιτ. Έπραξες το σωστό. Τώρα θέλω να μου πεις αν υπάρχει κάτι άλλο που θέλεις να βγάλεις από μέσα σου. Σαν να κάνεις για πρώτη φορά εξομολόγηση. Να με εμπιστευτείς και να ανοιχτείς προς τον τριγωνικό θεό μας. Γιατί εγώ είμαι τα αυτιά του και με τη βοήθειά του θα γίνω η φωνή του ώστε να σε απαλλάξω από κάθε βάρος ανομίας. Εντάξει;

ΤΕΙΤ : Εντάξει.

ΙΕΡΕΑΣ : Θέλεις να μου πεις που βρέθηκε αυτό το παιδί;

ΤΕΙΤ : Στο υπόγειο. Το βρήκα κρυμμένο εκεί.

ΙΕΡΕΑΣ : Το είχες ζαναδεί;

ΤΕΙΤ : Όχι, ποτέ.

ΙΕΡΕΑΣ : Πως γίνεται να μην το έχεις δει ποτέ;

ΤΕΙΤ : Ζούσε σε ένα δωματάκι. Δεν ήξερα πως υπήρχε αυτό το δωμάτιο.

ΙΕΡΕΑΣ : Μίλησέ μου γι' αυτό.

ΤΕΙΤ : Κάτω, στο υπόγειο του σπιτιού υπάρχει ένα μικρό δωμάτιο.
Κρυφό. Μου απαγόρευαν να κατεβαίνω στο υπόγειο για να μην
τρομάζω και βλέπω εφιάλτες. Έτσι μου έλεγαν.

ΙΕΡΕΑΣ : Εσύ όμως κατέβαινες.

Ο Τέιτ κοιτάζει τον κληρικό φοβισμένος.

ΙΕΡΕΑΣ : Μπορείς να μου πεις. Μη φοβάσαι. Δεν είσαι εδώ για να σε
τιμωρήσω για κάτι. Είσαι εδώ για να με βοηθήσεις. Εμένα, τη μικρή
μας κοινωνία αλλά κυρίως τους γονείς σου.

ΤΕΙΤ : Δε θέλω να τους βοηθήσω.

ΙΕΡΕΑΣ : Βοήθησε εμένα τότε. Εσύ θα κάνεις μία πολύ καλή πράξη. Οι
γονείς σου αν θέλουν να σωθούν από τις αμαρτίες τους θα φανεί στο
μέλλον από τις πράξεις τους.

ΤΕΙΤ : Μπορούν να σωθούν;

ΙΕΡΕΑΣ : Μόνο ο θεός το γνωρίζει και θα μας το αποκαλύψει όταν θα έρθει η
ώρα. Πες μου για το υπόγειο.

ΤΕΙΤ : Ήθελα να δω αν με φοβίζει. Δυο τρεις φορές κατέβηκα μόνο.
Ψαχούλευα τα παλιά μας πράγματα. Δε φαινότανε από πουθενά το
δωμάτιο. Η πόρτα έχει το ίδιο χρώμα με τον τοίχο, αν δεν ξέρεις
πως υπάρχει δεν πάει το μυαλό σου. Γι' αυτό δεν είχα καταλάβει
τίποτα.

Ο Τέιτ βγάζει από την τσάντα του δύο χαρτιά.

ΤΕΙΤ : Έχω σχεδιάσει το σημείο στο οποίο είναι το δωμάτιο.

ΙΕΡΕΑΣ : Σχεδιάζεις;

ΤΕΙΤ : Ναι, μου αρέσει.

ΙΕΡΕΑΣ : Τι σχεδιάζεις, Τέιτ;

ΤΕΙΤ : Πρακτικά σχέδια κάνω... Παλιότερα ζωγράφιζα πρόσωπα. Το
ήξερα πως δεν έπρεπε. Ήθελα να δουν τις ζωγραφιές μου, δεν ξέρω
γιατί. Αλλά δεν τις βρήκανε ποτέ.

ΙΕΡΕΑΣ : Οι γονείς σου;

ΤΕΙΤ : Ναι.

ΙΕΡΕΑΣ : Τώρα ζωγραφίζεις; Απάντησε ειλικρινά, σε παρακαλώ.

ΤΕΙΤ : Όχι, όχι μόνο σχέδια κάνω. Αλλά ήθελα να σας ρωτήσω...

ΙΕΡΕΑΣ : Πες μου.

ΤΕΙΤ : Μπορεί γι' αυτό να με τιμώρησε ο θεός; Κι έστειλε αυτό το παιδί;

ΙΕΡΕΑΣ : Δεν το γνωρίζω αγόρι μου. Ό,τι μένει στον χρόνο είναι ύβρις.

Έχεις καταστρέψει αυτές τις ζωγραφιές;

ΤΕΙΤ : Ναι.

ΙΕΡΕΑΣ : Τότε σίγουρα έχεις μετανοήσει. Είσαι μικρός ακόμα, θα συγχωρεθείς.

Ο Ιερέας κοιτάζει τα σχέδια.

ΙΕΡΕΑΣ : Δεν ακουγότανε ποτέ το παιδί; Μήπως δε ζούσε εδώ;

ΤΕΙΤ : Δε μιλάει. Βγάζει πολύ σπάνια ήχους. Ξέρει μόνο δύο τρεις λέξεις.
Εκεί ζούσε. Βρήκα κούκλες, τα ρούχα του.

ΙΕΡΕΑΣ : Δεν έκλαιγε όταν ήταν μωρό;

ΤΕΙΤ : Δεν ξέρω, δεν το είχα ακούσει ποτέ.

ΙΕΡΕΑΣ : Ποτέ;

ΤΕΙΤ : Ίσως τώρα που το λέτε.

ΙΕΡΕΑΣ : Θυμάσαι κάτι;

ΤΕΙΤ : Όταν ήμουν πιο μικρός είχα ακούσει κάτι στο υπόγειο αλλά νόμιζα πως το φαντάστηκα γιατί φοβόμουν εκεί κάτω.

ΙΕΡΕΑΣ : Τι είχες ακούσει; Κλάματα μωρού;

ΤΕΙΤ : Όχι... δεν θυμάμαι ακριβώς.

ΙΕΡΕΑΣ : Προσπάθησε να θυμηθείς, είναι σημαντικό.

ΤΕΙΤ : Νομίζω ήταν κάτι σαν ψίθυρος. Ένα μουρμούρισμα.

ΙΕΡΕΑΣ : Μουρμούρισμα;

ΤΕΙΤ : Ναι, ένα μουρμούρισμα, ίσα που ακουγότανε.

ΙΕΡΕΑΣ : Από άντρα ή γυναίκα;

ΤΕΙΤ : Γυναίκα ήταν.

ΙΕΡΕΑΣ : Μπορεί να ήταν η μητέρα σου;

ΤΕΙΤ : Τώρα που το σκέφτομαι, μπορεί. Για να κατέβηκα στο υπόγειο θα ήξερα πως οι γονείς μου είναι στη δουλειά. Μάλλον από το φόβο μου δεν το κατάλαβα νωρίτερα. Νανούρισμα ήτανε. Ναι, μάλλον νανούρισμα ήτανε.

Ο Τέιτ σταματάει να μιλάει.

ΙΕΡΕΑΣ : Είσαι δυνατό παιδί Τέιτ.

ΤΕΙΤ : Πως δεν το κατάλαβα νωρίτερα;

ΙΕΡΕΑΣ : Δεν είχες καταλάβει απολύτως τίποτα;

ΤΕΙΤ : Καταλάβαινα πως κάτι μου κρύβουν. Όλη μέρα έλεγαν πως δούλευαν κι έλειπαν από το σπίτι. Τους έβλεπα πάντα πολύ λίγο. Όχι ότι ήθελα να τους βλέπω περισσότερο, αλλά δε με άφηναν να γυρνάω μέσα στο σπίτι, έπρεπε να είμαι συνεχώς στο δωμάτιό μου όσο έλειπαν. Τα τρόφιμα εξαφανίζονταν πριν προλάβω να τα δω. Τα βιβλία μου, τα ρούχα μου, όλα μου λέγανε πως τα πετούσαν και τα έδιναν σε αυτόν.

ΙΕΡΕΑΣ : Ηρέμησε καλό μου παιδί. Οι γονείς σου δεν ακολούθησαν το σωστό δρόμο και προσπάθησαν να μοιράσουν το χρόνο τους. Αλλά ο χρόνος των γονέων δε μοιράζεται. Η οικογένεια είναι τρίγωνη ποτέ τετράγωνη.

Ο Ιερέας δείχνει το τρίγωνο και κάνει τον «σταυρό» του, την τριγωνική κίνηση.

ΙΕΡΕΑΣ : Που βρέθηκε αυτό το παιδί; Δίδυμός σου δεν είναι, δεν έχετε την ίδια ηλικία.

ΤΕΙΤ : Όχι, είναι μικρός. Είναι παιδί των γονιών μου. Μοιάζουμε.

ΙΕΡΕΑΣ : Ναι, το διαπιστώσαμε κι εμείς. Οι γιατροί έκαναν εξέταση. Είναι άνομο παιδί των γονιών σου. Θυμάσαι ποτέ τη μητέρα σου έγκυο;

ΤΕΙΤ : Όχι.

ΙΕΡΕΑΣ : Να πιάνει την κοιλιά της; Να κοιμάται πολλές ώρες. Να κάνει εμετούς;

ΤΕΙΤ : Τη θυμάμαι άρρωστη, αρκετές φορές.

ΙΕΡΕΑΣ : Θυμάσαι κάποιον γιατρό στο σπίτι σας; Στο υπόγειο ίσως;

ΤΕΙΤ : Όχι, δεν καλούν ποτέ γιατρό σπίτι. Δεν τους εμπιστεύονται.

ΙΕΡΕΑΣ : Θα γέννησε μόνη της τότε, με τη βοήθεια του πατέρα σου.

ΤΕΙΤ : Θυμάμαι πριν από χρόνια που ήταν πολύ άρρωστη. Έμεινε στο κρεβάτι για μέρες. Μου έλεγαν πως είχε τη μέση της. Δεν ήρθε γιατρός. Από τότε έγινε πιο απόμακρη. Δεν έκανε να την πλησιάσω, όλο είχε τη μέση της έλεγε. Ψέματα έκανε. Με κορόιδευαν.

ΙΕΡΕΑΣ : Εντάξει. Ηρέμησε. Ας σταματήσουμε προς το παρόν. Εσύ δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Όλα θα πάνε καλά. Αυτό θα είναι το σπίτι σου από εδώ και πέρα. Θα έχεις εμάς για οικογένεια. Φάε κάτι. Έλα.

Ο Τέιτ τρώει και πίνει το γάλα, είναι πολύ πεινασμένος.

ΙΕΡΕΑΣ : Έτσι μπράβο. Θα μείνεις μαζί μας. Σου έχω στρώσει στα επάνω δωμάτια. Φάε με την ησυχία σου και θα έρθουν να σε πάνε επάνω. Να κοιμηθείς, να ξεκουραστείς.

ΤΕΙΤ : Σας ευχαριστώ.

Ο Ιερέας σηκώνεται και αγγίζει το κεφάλι του Τέιτ.

ΙΕΡΕΑΣ : Είσαι πιστό παιδί Τέιτ.

Τον αφήνει να φάει και φεύγει.

Σκηνή 9

Σε έναν εξωτερικό χώρο σαν μεγάλη πλατεία, οι δύο γονείς είναι γονατισμένοι. Φαίνονται εξουθενωμένοι. Μπροστά τους, σε απόσταση, στέκεται πάνω σε βάθρο ο Ιερέας. Δίπλα του είναι καθισμένος ο Τέιτ. Μπροστά τους υπάρχει ένα μεγάλο ξύλινο ηλιακό ρολόι και ένα τρίγωνο. Ο Ιερέας απευθύνεται στο κοινό σαν να είναι οι κάτοικοι του χωριού.

ΙΕΡΕΑΣ : Ας προσευχηθούμε στο θεό μας τον χρονοδότη για αυτούς τους δύο ανθρώπους και ας ελπίσουμε πως θα μετανοήσουν για τις ανομίες που διέπραξαν. Κάναμε και ξανακάναμε συζητήσεις μαζί τους τις τελευταίες μέρες, αλλά εδώ μπροστά σε όλους θα παρθεί η τελική απόφαση... Ο θεός είναι μεγάλος και θα μας ανοίξει το δρόμο για να τον πλησιάσουμε. Δεν είναι εύκολο το έργο μου σήμερα. Αυτό που έχει συμβεί είναι πρωτόκουστο και με στεναχωρεί ιδιαίτερος που βρίσκομαι εγώ στη θέση του αντιπροσώπου του. Είμαι μεγάλος σε ηλικία και έχω ακούσει πολλές εξομολογήσεις ανθρώπων και πολλές ύβρεις από τους παλαιότερους χρόνους. Αυτό που διέπραξαν αυτοί οι δύο άνθρωποι ξεπερνάει τη φαντασία. Η τετράγωνη οικογένεια... Πιστέψατε πως μπορείτε, αφηφώντας το θεό, να δώσετε χρόνο και αγάπη στο δεύτερο παιδί. Αλλά αυτό όλοι γνωρίζουμε πως δε γίνεται. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Να ξεχάσετε το πραγματικό σας παιδί. Αυτόν τον υπέροχο νεαρό που έκανε τη σωστή πράξη και εξομολογήθηκε τα πάντα. Δεν υπήρχε χρόνος για αυτόν. Τέιτ, παιδί μου υπάρχει κάτι που θέλεις να πεις στους γονείς σου;

ΤΕΙΤ : Όχι.

ΚΥΡΑ : Τέιτ, αγόρι μου...

ΙΕΡΕΑΣ : Θα σας δώσω το λόγο. (Στον Τέιτ) Ήταν σωστοί γονείς; Πιστεύεις πως σου έδωσαν χρόνο;

ΤΕΙΤ : Μου είπαν πολλά ψέματα.

ΙΕΡΕΑΣ : Δε σου είπαν ποτέ το μυστικό τους;

ΤΕΙΤ : Ποτέ.

ΙΕΡΕΑΣ : Είμαστε όλοι έκπληκτοι από το πως κατάφεραν να μας παραπλανήσουν όλους. (Στους γονείς) Στέκεστε εδώ μπροστά όχι με δική σας θέληση. Δεν το εξομολογήθηκατε ποτέ. Αλλά ελπίζω πως

θα μας πείτε την αλήθεια για τις προθέσεις σας. Να καταλάβουμε πως και κυρίως γιατί υποπέσατε σε αυτή την ύψιστη ανομία. Απάντησε σε όλους, Κύρα, το βασικότερο ερώτημα. Πως έμεινες έγκυος;

ΚΥΡΑ : Δεν ξέρω. Όπως σε όλες τις γυναίκες μετά την πρώτη εγκυμοσύνη μου έγινε από το γιατρό η διαδικασία της ιερής απογονιμοποίησης. Αυτό ήξερα. Δε φανταζόμουν πως υπάρχει αυτή η περίπτωση, να ξαναμείνω έγκυος δηλαδή.

ΙΕΡΕΑΣ : Έγινε ένα λάθος της επιστήμης, λες. Που όμως θα μπορούσε να λυθεί όταν το καταλάβατε.

ΚΥΡΑ : Άρρησα να το καταλάβω. Στους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης ένιωθα λίγο κουρασμένη, αδιάθετη. Δεν ήξερα πως μπορεί να συμβεί τέτοιο λάθος. Να μη γίνει σωστά η απογονιμοποίηση. Δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό μου πως μέσα μου μεγαλώνει ένα παιδί. Έκανα υπομονή να περάσει η αδιαθεσία που νόμιζα πως έχω. Τη στιγμή που σπάσανε τα νερά, τότε το συνειδητοποίησα. Ήταν πολύ αργά.

ΙΕΡΕΑΣ : Ακούω όσα μαρτυρείτε, ωστόσο θα μπορούσατε να φέρετε το μωρό σε εμάς μόλις γεννήθηκε.

ΚΥΡΑ : Δεν μπορούσα να σιεφτώ καθαρά... Μόλις είχα φέρει ένα δεύτερο παιδί στον κόσμο. Φοβόμουν. Αυτό θυμάμαι μόνο. Φοβόμουν.

ΙΕΡΕΑΣ : Λιάμ, εσύ τη βοήθησες σε όλο αυτό;

ΛΙΑΜ : Ήταν συνεχώς κουρασμένη. Προσπαθούσα να τη βοηθήσω. Όταν ένιωσε ένα δυνατό πόνο, ξάπλωσε και πριν προλάβω να κάνω οτιδήποτε είδα το μωρό να έρχεται, το τράβηξα έξω. Τα' χασα. Η πρώτη κίνηση ήταν να του κλείσω το στόμα. Δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω.

ΙΕΡΕΑΣ : Δε σιέφτηρες να το παραδώσεις;

ΛΙΑΜ : Το σιέφτηρα, φυσικά. Περίμενα να ξυπνήσει η Κύρα. Να μου πει γιατί μου το έκρυβε. Ήμουν θυμωμένος αλλά και φοβισμένος. Καθάρισα το μωρό με τις πετσέτες, το πήρα αγκαλιά και περίμενα. Αλλά η Κύρα έκανε μέρες να συνέλθει... Με συγχωρείτε, ζαλίζομαι λίγο... Για να μην ακουστεί το έβαζα μέσα σε ένα μπαούλο. Δεν έλλαιγε πολύ. Κοιμόταν συνεχώς. Ήταν τόσο άνακο... Το κοιτάζα και σιεφτόμουν όλα αυτά που έχουμε διδαχτεί. Πως ο χρόνος δε μοιράζεται σε δύο παιδιά. Αλλά δεν μπορώ να το εξηγήσω... Όταν η Κύρα ξύπνησε, ήταν ήδη παιδί μου. Δεν μπορούσα να το

παραδώσω. Ήταν ένα μωρό. Ένα άκακο πλάσμα. Δεν ήθελα να πάθει κακό.

ΙΕΡΕΑΣ : Αυτό που τολμάς να λες είναι χειρότερο κι από την ίδια την πράξη. Δε σκεφτήκατε ποτέ γιατί δόθηκε σε εσάς αυτό το μωρό;

ΛΙΑΜ : Με συγχωρείτε, έχω να κοιμηθώ μέρες και το μυαλό μου δεν είναι καθαρό. Δεν ξέρω. Το λάθος έτυχε σε εμάς. Όλα ο θεός μας τα δίνει έτσι πιστευα πάντα, έτσι πίστεψα και γι' αυτό το μωρό. Δε γνωρίζω το γιατί.

ΙΕΡΕΑΣ : Ο θεός, όταν χρειάζεται, δοκιμάζει την πίστη μας. Ήξερε που έδινε το δεύτερο παιδί. Οποιοσδήποτε άλλος θα το ομολογούσε αμέσως. Εσείς επιλέξατε να το κρατήσατε. Έχετε σκεφτεί τι τράβηξε αυτό το πλάσμα εξαιτίας σας; Κλειδωμένο όλη του τη ζωή μέσα σε ένα μικρό δωμάτιο;

ΛΙΑΜ : Μα είναι ευτυχισμένος.

ΙΕΡΕΑΣ : Δεν έμαθε να μιλάει, φωνάζει σαν να είναι ζώο. Περιπατάει με δυσκολία. Δεν μπορεί να επικοινωνήσει με κανέναν, μας φοβάται όλους. Έτσι ήταν ο Τέιτ στην ηλικία του;

ΚΥΡΑ : Όχι.

ΙΕΡΕΑΣ : Όλα αυτά καταδεικνύουν πως δε θα έπρεπε να έχει γεννηθεί. Γι' αυτό και δεν αναπτύσσεται σωστά.

ΚΥΡΑ : Συγχώρεσέ μας θεέ μου.

ΛΙΑΜ : Έλα, ηρέμησε.

ΙΕΡΕΑΣ : Ναι, το έστειλε ο θεός, για να μας θυμίσει όλα αυτά που μας έμαθε. Δεν είναι ένα παιδί, είναι ένα πλάσμα με στοιχεία ζώου, επειδή η οικογένεια είναι πάντα ένα τρίγωνο. Τόσα χρόνια που το βλέπατε να μη μεγαλώνει σωστά, ούτε μία φορά δε σκεφτήκατε να το παραδώσετε;

ΛΙΑΜ : Πιστευα πως είναι χαρούμενο. Νόμιζα πως του έκανα καλό. Δεν ήθελα να του κάνω κακό.

ΙΕΡΕΑΣ : Του κάνατε όμως. Κλωτσάει και δαγκώνει όποιον βλέπει ή τρέχει και κρύβεται. Δεν είναι ένα φυσιολογικό παιδί, πως μπορείτε να ξέρετε αν είναι χαρούμενο; Μεγαλώνει σωστά; Μπορεί να κάνει φίλους; Θα μπορέσει να κάνει οικογένεια;

ΚΥΡΑ : Όχι.

ΛΙΑΜ : ...Όχι.

ΙΕΡΕΑΣ : Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα πως ο θεός σας το έστειλε για να σας δοκιμάσει;

ΚΥΡΑ : Ναι.

ΛΙΑΜ : ...

ΙΕΡΕΑΣ : Καταλαβαίνετε πόσο στερήσατε από τον Τέιτ όλα όσα άξιζε;

ΚΥΡΑ : Αγάπη μου...

ΛΙΑΜ : Δε θέλαμε να σου στερήσουμε τίποτα.

Ο Τέιτ γυρνάει το βλέμμα για να μην τους βλέπει.

ΙΕΡΕΑΣ : Για να αποδείξετε την πίστη σας αλλά και την αγάπη σας προς το πραγματικό σας παιδί (*δείχνει τον Τέιτ*) θα πρέπει να πράξετε. Εδώ, μπροστά σε όλους. Δεν ήταν εύκολη η απόφαση που έπρεπε να πάρω. Όπως ξαναείπα δεν έχει συμβεί ποτέ τίποτα παρόμοιο. Με τη βοήθεια του θεού, τόσες μέρες σκέφτομαι ποια πράξη μπορεί να αποδείξει την πραγματική σας πίστη. Μια πράξη το ίδιο μεγάλη με την ανομία που κάνατε τόσα χρόνια κάτω από το βλέμμα του. Κανονικά θα έπρεπε να τιμωρηθείτε χάνοντας χρόνια από τις ζωές σας αλλά ούτε αυτό θα ήταν αρκετό... Η απόφαση του θεού έχει παρθεί και είναι αμετάκλητη. Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να αποδείξετε την πραγματική σας μεταμέλεια και την απόλυτη πίστη σας προς το θεό. Να διορθώσετε μόνοι σας αυτό που έγινε. Η απόφαση είναι δική σας. Αν πιστεύετε στο θεό θα πρέπει να προβείτε οι ίδιοι στην αφαίρεση.

Οι γονείς προσπαθούν να καταλάβουν, γίνεται μία μεγάλη παύση. Δίπλα στους γονείς φέρνουν ένα φορείο. Επάνω στο φορείο είναι το παιδί σκεπασμένο με ένα σεντόνι. Ο Τέιτ βλέπει το φορείο και στρέφει πάλι το βλέμμα του να μη βλέπει.

ΙΕΡΕΑΣ : Κοιμάται. Δίπλα του είναι μία μικρή ένεση με φάρμακο που θα στείλει γλυκά πίσω στο δημιουργό του. Αν θα προχωρήσετε, αν θα αποδείξετε την πίστη σας, είναι δική σας απόφαση.

Οι γονείς κοιτάζονται.

ΛΙΑΜ : (ψιθυρίζει στην Κύρα) Όχι.

*Η Κύρα κοιτάζει τον Τέιτ και σηκώνεται, ο Λίαμ την τραβάει να μείνει γονατιστή.
Γυρνάει και τον παίρνει αγκαλιά.*

ΚΥΡΑ : (ψιθυρίζει στον Λίαμ) Δεν ανήκει εδώ.

Τον σηκώνει. Πλησιάζουν μαζί το παιδί. Ο Λίαμ αγγίζει το κεφάλι του παιδιού πάνω από το σεντόνι. Στέκονται για λίγο. Ο Τέιτ τους κοιτάζει με αγωνία και ξαναστρέφει το βλέμμα του αλλού. Η Κύρα τον βλέπει και παίρνει την ένεση. Ο Λίαμ γυρνάει για να μη βλέπει. Η Κύρα του κάνει την ένεση. Το κορμί του παιδιού κάνει έναν και μοναδικό απότομο σπασμό. Μένουν αγκαλιασμένοι πάνω από το πεθαμένο παιδί.

Ο Ιερέας πλησιάζει και ελέγχει αν έχει ολοκληρωθεί σωστά η διαδικασία. Επιστρέφει στο βάθρο και απευθύνεται προς το κοινό.

ΙΕΡΕΑΣ : Η αφαίρεση έχει ολοκληρωθεί.

ΤΕΛΟΣ

[- Να προσπαθήσουμε πάλι να περάσουμε το ποδαράκι;
Δε θα πονέσεις πολύ, πρέπει καρδιά μου,
πρέπει να δει το ποδαράκι σου ο ήλιος.]

Αφαίρεση - Ανθή Τσιρούκη